

Luterilainen

N:O 5 2021 ❄ 1926 – 2021 ❄ 96. VUOSIKERTA

Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tehdä teidät vapaiksi.

Joh. 8:31, 32

MARTTI LUTHER

Lumivalkeaksi

Pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin. (Ps. 15:9)

Tässä kysytään: ”Kuinka on mahdollista, että ihminen voi tulla lumivalkeaksi?” Vastaamme: Synti, eli niin kuin Paavali sitä nimittää; hengen ja lihan saastaisuus pysyy meissä aina. Hengen saastaisuutta on se, että epäilemme Jumalan armoa, että usko vielä on heikko, että napisemme Jumalaa vastaan, että usein tuskastumme, että emme oikein tiedä emmekä ymmärrä Jumalan tahtoa. Tämä saastaisuus kasvaa ja vahvistuu väärän opin kautta. Lihan saastaisuutta taas on paha himo, murha, varkaus, viha, kateus jne. Jos siis tahdot kristittyä arvostella oikein, et saa katsoa, millainen hän luonnostaan on, sillä silloin et löydä hänestä mitään puhtautta, vaan sinun on katsottava, mikä hän on uudestisyntymisen ja Hengen

kautta. Tätä syntymistä ei voi aikaansaada kukaan ihminen, vaan Jumala yksin. Tämän uudestisyntymisen kautta ihmisestä tulee aivan lumivalkea, eikä ensimmäinen, saastainen syntyminen häntä enää vahingoita, vaikka häneen sen tahroja jääkin. Herra näet ottaa huomioon ainoastaan uudestisyntyneen ihmisen uskon ja oman rakkaan Poikansa puhtaan ja pyhän veren, sen kaunistuksen, johon uudestisyntynyt ihminen on puettu kuin lumivalkeaan kastepukuun. Kristitty on siis luonnostaan vielä saastainen, mutta Kristuksessa, johon hän uskon ja johon hän kasteen ja Pyhän Hengen kautta on puettu, hän on lunta valkeampi.

*Martti Luther
- Manna Jumalan lapsille*

N:o 5 - 2021

Et ole yksin

Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.

(Matt. 28:20)

Murhe ja tuska ovat yhtä vanhat kuin ihmissukukin. Jos tajuaisimme maailmassa vallitsevan pelon, tuskan, katkeruuden ja ahdistukset, emme järkytykseltämme jaksaisi elää.

Jumalan kansankaan tie ei ole ruusuinen. Sekin kokee kovaa kipua. Tie on ollut kivinen. Kristityt ovat usein kärsineet muita enemmän. Ahdistuksesta huolimatta heillä on rauha. Heillä on syntien anteeksiantamus uskon kautta Kristukseen.

Juuri tässä on heidän ja maailman lasten suuri ero. Uskova kansa ei koskaan kannu yksin murheitaan. Jeesus seisoo aina heidän rinnallaan. Armo kantaa. Silmät on avattu toivossa näkemään vastedes meihin ilmestyvää kirkkautta.

Kristitty ei voi välttää kärsimyksiä, mutta hän saa voiman kestää ne. Ulkonaisesti voi olla pimeää, mutta sisällisesti hänellä on iankaikkisen elämän toivo, tien päässä on valo.

Hän, joka on kanssamme, on vihollista väkevämpi. Hän on voittanut maailman. Hänen kauttaan mekin saamme jalon voiton. Jeesus kuljettaa meitä voittosaatossa.

Kiitos sinulle, Herra Jeesus, ettet hetkeksikään jätä meitä yksin täällä vaarojen ja vaivojen tiellä, vaan kädestä taluttaen korjaat meidät viimein kunniaan. Aamen.

Voimattomalle voimaa

Luther ja evankeliumi luku 11

11. Evankeliumin väärinkäyttöä ja vääristelyä

2432. Maailmassa tapahtuu ja sellaisena sen meno aina pysyykin, että ihmiset haluavat ruokaa ja tulla rikkaiksi, ja luulevat, että evankeliumi tekisi heidät rikkaiksi ja toisi heille ravintoa, rahaa, kunnia ja mukavuuksia, mutta sitä ei siedetä, että opetetaan ihmiset palvelemaan Jumalaa. Jumala on heille rakas niin, kuin täit rakastavat kerjäläistä syödäkseen häntä ja imeäkseen hänen vertaan. Ne eivät etsi hänen parastaan. Niinpä mekin rakastamme evankeliumia vain sen tähden, että voimme syödä ja etsiä omaa parastamme ja hyötyämme, *amore concupiscentia*, *non justitia*, *amatur evangelium* (evankeliumia rakastetaan rakkaudesta himoon, ei vanhurskauteen). He eivät ota evankeliumia vastaan ollakseen sille kuuliaisia, se ei tule kuuloon. Jos joku olisi syönyt ja juonut evankeliumia kaiket päivät, hänen täytyisi olla rakas Kristus. W2 VII,2221

2433. Minkä muun paavi ja piispat ovat tehneet evankeliumista ja kristillisistä seurakunnista kuin pelkän "hengellisen", se on, maallisen valtapiirin? Mitä muuta

lahkohenget, hurmoshenget ja pöhköt pyhät pyrkivät tekemään evankeliumista kuin pelkän ulkonaisen pyhyiden tai uuden munkkilaitoksen harmaassa takissa ja happamin ilmein. W2 V,1155.

2434. Samoin tekevät evankeliumin viholliset, ikään kuin jos kerjäläinen pyytäisi leipäpalaa kovasti huutaen ja kun minä sen hänelle ojentaisin, hän panisi sen säkkiinsä, ylvästelisi kovasti rikkaudestaan eli kerjuusäkistään ja haluaisi sillä osoittaa, ettei hän tarvitse ihmisten apua. He anovat ja jaarittelevat kovasti, mutta siitä, mitä he anovat, he eivät tiedä eivätkä ymmärrä yhtään mitään. He toimivat myös vastoin rukouksiaan, koska he pystyttävät monia jumalanpalveluksia luullen, että he voisivat sovittaa syntinsä ihmis-säädöksillä, jumalattomilla mes-suillaan, toivioretkillään ja pyhiä avuksi huutamalla. W2 V,490.

2435. Missä ovat ne, jotka tuovat kansaa innolla Kristuksen luo, samalla innolla, jolla he tuovat sitä itsensä luo? Kuka ahkeroi suurella huolella saadakseen kristityt pelkäämään Jumalaa enemmän kuin

piispojen väkivaltaa? Kun teemme syntiä Jumalaa vastaan, me vain nauramme rauhallisina, mutta jos rikomme piispojen määräyksiä, meitä uhataan kaikenlaisilla vitsauksilla. Sen avulla me pidämme ja pakotamme köyhän, ymmärtämättömän kansan kirkkoihimme, seremonioihimme, loistoon, komeiluun valtamme ja määräystemme alaisiksi. Mutta kaukana on se, että saat-taisimme heidät Jumalan sanaan ja Hengen rakkauteen, niin että kaikella vakavuudella ahkeroisimme saada kansan ymmärtämään Kristusta ja totuutta, ja että Kristus-uskovat olisivat yksimielisiä, varsinkin kuninkaast ja ruhtinaast. W2 IV,578.

2436. Evankeliumi löytää vielä nykyaikanakin sellaisia ihmisiä, jotka luulevat evankeliumin olevan sellaisen opin, joka ei antaisi muuta kuin vatsan täyteen, toisi kaikenlaista huvia ja palvelisi vain tätä ajallista elämää. Tämä totutus on nykyisin niin vahva ja voimakas, että olen lähes väsynyt saarnaamaan ja opettamaan. Ihmiset tulevat evankeliumin saarnaan, ikään kuin he olisivat sen todellisia oppilaita. Mutta tällä he eivät pyri mihinkään muuhun kuin saamaan vatsansa täyteen ja saamaan omaa hyötyään ja pitävät evankeliumia vatsanoppina, josta oppii syömään ja juomaan. Näitä on pidettävä pelkkinä ihmisoppeina. Sillä ruhtinaista, kreiveistä, aatelisista ja virkamiehistä puhuttaessa on asia niin, että he pitävät evankeliumia

vatsasaarnana. Mutta tätä oppia ei ole lähetetty taivaasta sitä varten, että jokainen tavoittelisi siitä omaa hyötyään ja voisi siitä imeä, mitä mieli tekee tai täyttää vatsansa, ja sallimaan kaiken vallattomuuden. Kristus ei vuodattanut vertansa sitä varten, vaan evankeliumi on saarna Jumalan kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi. Se tähtää siihen, kuinka Jumala saisi meiltä kiitoksen. Sillä Jumala tahtoo meidän ylistävän ja kiittävän itseään ja että me teemme, mikä on hänelle mieleen. Etsikäämme siis Jumalan kunniaa ja valtakuntaa, niin hän ei vastavuoroisesti anna sinulle ainoastaan kaikkea, mitä ajassa tarvitset, vaan myös iankaikkisen elämän. W2 VII,2193.

2437. Evankeliumi on siksi herkkä ja arka niin, ettei se siedä mitään lisäystä tai sivuoppia. Papit opettavat, että taivaaseen pitää tulla paastoilla, rukouksilla ja muilla sellaisilla teoilla. Se on jo sivutie, johon evankeliumi ei suostu. He kuitenkin haluavat sitä, niinpä he ovat varkaita ja murhamiehiä, koska he tempaavat omattunnnot mukaansa, teurastavat lampaat ja tappavat ne. Miten se tapahtuu? Jos asetetaan sivutie, sillä riistetään sieluni Jumalasta, ja niin minun täytyy joutua tuhoon. Siis tuo tie on minun surmani ja kuolemani. Sillä omantuntoni ja sydämeni täytyy olla tämän yhden ainoan sanan varassa (Jes. 40:6-8), muuten se ei selviä. W2 XI,1118. vuodelta 1522.

Johannes Kastaja suuruuden esikuvana suhteessaan Kristukseen; se ilmenee hänen toiminnassaan

Vanha Sakarias ei saanut luonnollisin silmin nähdä poikansa suurta elämäntyötä. Mutta Hengen silmin hän näki sen kirkkaasti ja puhui siitä ihmeellisiä sanoja lapsen ympärileikkausjuhlassa. Siitä työstä oli profeetta Jesaja mui-
noin ennustanut: *»Huutavan ääni kuuluu erämaassa: Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut hänelle tasaisiksi. Kaikki laaksot täytettäköön, ja kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon, ja mutkat tulkoot suoriksi ja koleikot tasaisiksi teiksi, ja kaikki liha on näkevä Jumalan autuuden»* (Luuk. 3:4–6).

Kun suuren valtakunnan päämies tekee vierailun, niin valitut henkilöt menevät hänen edellään valmistamaan asiat ja katsomaan, että kaikki on kunnossa. Kun aika täyttyi, jolloin Kristus oli tuleva, saapui Johannes Kastaja valmistamaan hänelle tietä. Tienraivaajana hän saarnasi ankarasti Jumalan lakia. *»Te kyykkärmeitten sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakene-
maan tulevaista vihaa.»* Mahtavaa hallitsijaa Herodestakin hän roh-

keasti nuhteli synnistä. Kaikkia hän varoitti: *»Jo on myös kirves pantu puitten juurelle; jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, siis hakataan pois ja heitetään tuleen.»* Näin hän alensi vuoret ja kukkulat.

Mutta ihanasti hän myös julisti evankeliumia. Kastaessaan Jeesusta hän sanoi kansalle ja opetuslapsilleen: *»Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin!»* Näin täytettiin laaksot ja kurjimmillekin annettiin toivo pelastuksesta Jeesuksen uhrikuoleman kautta.

Kun kansa ja hänen omat opetuslapsensa tahtoivat pitää häntä Messiaana, hän selvin sanoin ojensi ja opetti heitä. *»Minä kastan vedellä; mutta teidän keskellänne seisoo hän, jota te ette tunne. Hän on se, joka tulee minun jälkeeni ja jonka kengänpaulaa minä en ole arvoinen päästämään.»* Hän todisti, että Jeesus on Jumalan Poika ja että hän itse on vain huutavan ääni erämaassa. Näin hän teki mutkat suoriksi ja koleikot tasaisiksi, että kaikki liha saisi nähdä Jumalan autuuden.

Näin Johannes Kastaja Eliaan hengessä ja voimassa saarnoillaan ja opetuksellaan valmisti kansaa ottamaan vastaan Vapahtajansa. Näin toteutui tekstimme sana: *»Hän kääntää monta Israelin lapsista Herran, heidän Jumalansa, tykö.»* Mutta ne, jotka uskoivat, tarvitsivat

myös näkyvän merkin. Näitä varten oli Jumala antanut Johannekselle kasteen toimittamisen. Siitä hän on myös saanut lisänimen Kastaja. *»Ja hän vaelsi kaikissa seuduissa Jordanin varrella ja saarnasi parannuksen kastetta syntien anteeksisaamiseksi»* (Luuk. 3:3). *»Ja hän*

kastoi heidät Jordanin virrassa, kun he tunnustivat syntinsä» (Matt. 3:6).

Huomaamme Johannes Kastajassa paljon vanhurskaan suurmiehen jaloja ominaisuuksia. Pyhällä Hengellä täytettynä hän eli kaikesta sydäimestään Herralle. Paneutuen kokonaan suureen erikoisteltäväänsä hän oli ruokaan, juomaan, vaatetukseen ja kaikkeen ulkonaiseen nähden itsensä kielittävä ja vaatimaton. Hän eli syvää Hengen elämää ja oli asiassaan täysin varma ja horjumaton; Jeesuksen sanojen mukaan hän ei ollut ruoko, jota tuuli heiluttaa. Sen tähden hän olikin aivan pelkäämätön eikä arkaillut täyttää tehtäväänsä, vaikkapa hän saikin palkakseen vihaa, vankeutta ja kuoleman. Hän oli myös sangen nöyrä mies. Hän tahtoi itse vetäytyä varjoon ja antaa kaiken kunnian ja kiitoksen yksin Jeesukselle. *»Hänen tulee kasvaa,» hän sanoi, »mutta minun vähetä.»* Nämä hänen jalot ominaisuutensa olivat Herralta. Hän käytti niitä Herransa tähden, kaikessa hänelle kunniaksi. Hän oli siis todella suuri Herran edessä.

Tällaista suuruutta tulee meidänkin tavoitella. Tuleehan meidän kasvaa armossa ja Jeesuksen tuntemisessa. Uskonelämä helposti riutuu, jos emme ole ahkerat sanan ja sakramenttien viljelyssä ja rukouksessa. Onhan meidänkin kutsumuksemme maailmassa tehdä

Jeesus tunnetuksi. Olemme kuninkaallinen papisto ja pyhä kansa julistaaksemme hänen voimaansa. Tuleehan meidänkin koko sydämeistämme paneutua kaikinemme Jeesuksen palvelukseen. Kristittyinä olemisen on täysiaikainen työ, 24 tuntia vuorokaudessa. Tuleehan meidänkin olla varmoja hänen sanassaan ja toimia rohkeasti hänen asiallaan. Ja aivan huutavasti tarvitsemme nöyryyttä ollaksemme kaikkien palvelijat ja etsiäksemme alati Jeesuksen kunniaa. Tämä kaikki on todellista suuruutta, jonka tavoittelussa Johannes Kastaja on meille jalo esimerkki.

Maailma on madaltanut Johannes Kastajan päivän maallisten juhlien viettoon, aistillisten nautintojen ja luonnon palvontaan. Meillä kristityillä on sitä suurempi syy kuulla Johannesta, huutavan ääntä, niin että hänen sanansa nytkin kääntäisi tottelemattomat vanhurskasten mielenlaatuun. Ystävänä, katso Jumalan Karitsaa, joka meitä rakasti ja antoi itsensä alttiiksi meidän edestämme! Häneen katsomalla me tulemme pieniksi ja Jeesus tulee suureksi. Ja kun Jeesus tulee niin suureksi, että hän on meille kaikkena kaikessa, silloin me olemme todella suuret Jumalan edessä! Oi Herra, tee meidät sellaisiksi! Aamen.

G. A. Aho

Ote saarnasta ”Suuri Herran edessä”
Elävän veden virtoja

Isän tahto

Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani. (Joh. 7:17)

Isän tahto on, että kuullaan, mitä Kristus puhuu, ja että noudatetaan hänen sanaansa. Älä mestaroi hänen sanaansa, vaan kuule ja tottele sitä, niin Pyhä Henki on tuleva ja muodostava sydämesi niin, että sinä uskot jumalallisen sanan saarnan ja sanot: tämä on Jumalan sana ja puhdas totuus, ja olet valmis vaikka panemaan henkesi sen tähden. Mutta jos tahdot ruveta jumalallista sanaa mestaroimaan ja ensin ottaa epäilläksesi ja arvostelaksesi sitä oman pääsi mukaan, et vielä ole opetuslapsi, vaan mestari. Sillä tavoin et milloinkaan saavuta päämäärää etkä saa kokea, mikä on Herran Kristuksen sana ja hänen taivaallisen Isänsä tahto, sillä mahdotonta on sen ymmärtää Jumalan sanaa, joka ajatuksillaan sitä mestaroi. Ota sen tähden järkesi vangiksi, äläkä salli sen niissä asioissa, jotka koskevat autuuttasi, haupuilla tai ajatella, vaan ainoastaan kuulla, mitä Jumalan Poika puhuu ja pysyä hänen sanassaan. *”Kuulkaa häntä!”* (Matt. 17:5) Kuulla, kuulla käsketään, ja se merkitsee sitä, että puhtaasti ja hyvin tehdään Herran Jumalamme tahto. Jumala on luvannut, että hän tahtoo sille, joka kuulee Poikaa, antaa Pyhän Hengen, valaista ja sytyttää hänet niin, että hän oikein ymmärtää sen Jumalan sanaksi. Sillä taas, joka tahtoo ainoastaan kuulla, mitä hän itse valitsee ja tahtoo, on taivas suljettu, eikä hän milloinkaan pääse

edes maistamaan, mitä on yksikään Raamatun sana.

Meidän tulee siis olla opetuslapsia eikä mestareita. Sen tähden Kristus sanoo: *”Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta”*. Ottakaa minut vastaan saarnaajana, jonka Jumala on lähettänyt. Jos tahdotte ymmärtää minun sanani, niin siihen ette pääse viisastelemalla. Kun Jumala puhuu, olkaa te äänehti ja suostukaa Jumalan tahtoon. Niinhän maailmassakin on suhtauduttava hallitsijaan; jos hän käsklee jotakin, niin ei sitä ole muutettava, vaan hänen käskyään on uskottava eikä väiteltävä siitä. Samoin on laita perheenpään; palvelija ei saa kysellä isäntänsä sanaa, eikä väitellä siitä, vaan kun isäntä on sanonut, niin palvelija vaietkoon ja tehköön, mitä hän on käkenyt.

Tässä käyköön samoin. Herra Kristus tahtoo sanoa: Jumala itse puhuu minun kauttani, se on hänen sanansa, minun oppini ei ole minun, vaan Jumalan, joka sen on minulle antanut, sen tähden kuulkaa, mitä minä puhun. Mutta maailma sanoo, olisimmeko me niin yksinkertaisia! Kas niin, paratiisissakin me tahdoimme olla viisaammat kuin itse Jumala, siksi olemmekin niin syvälle langenneet. Jumalan sanan tuomariksi pääset kyllä, mutta ainoastaan sillä tavoin, että kuulet ja tottelet Jumalan sanaa; jos näet pysyt Jumalan sanassa, niin osaat arvostella kaikkea oppia ja huomaat, onko se Jumalan sanaa vaiko ei.

*Martti Luther
Hengellinen virvoittaja*

Johannes Kastajan syntymä ja pyhä kasteemme

Elisabetin synnyttämisen aika tuli; ja hän synnytti pojan. Ja kun hänen naapurinsa ja sukulaisensa kuulivat, että Herra oli tehnyt hänelle suuren laupeuden, iloitsivat he hänen kanssansa. Ja kahdeksantena päivänä he tulivat ympärileikkaamaan lasta ja tahtoivat antaa hänelle hänen isänsä mukaan nimen Sakarias. Mutta hänen äitinsä vastasi ja sanoi: "Ei suinkaan, vaan hänen nimensä on oleva Johannes. Niin he sanoivat hänelle: "Eihän sinun suvussasi ole ketään, jolla on se nimi." Ja he kysyivät viittomalla lapsen isältä, minkä nimen hän tahtoi hänelle annettavaksi. Niin hän pyysi taulun ja kirjoitti siihen nämä sanat: "Johannes on hänen nimensä." Ja kaikki ihmettelivät. Ja kohta hänen suunsa aukeni, ja hänen kielensä vapautui, ja hän puhui kiittäen Jumalaa. Ja tuli pelko kaikille heidän ympärillään asuvalle, ja koko Juudean vuorimaassa puhuttiin kaikista näistä tapahtumista; ja kaikki, jotka niistä kuulivat, panivat ne mieleensä ja sanoivat: "Mikähän tästä lapsesta tulee?" Sillä Herran käsi oli hänen kanssansa. Luuk. 1:57–66.

Johannes Kastajan elämäntehtävänä oli olla Jeesuksen edelläkävijä ja johdattaa ihmisiä Jumalan tunteemukseen ja Vapahtajan yhteyteen. Sitä varten hän kasto parannuksen kasteella. Hän kuulutti kuninkaan airuena, että taivasten valtakunnan kuningas oli tullut Israelin keskelle. Yksinkertaisella pukeutumisella, luonnonvaraisella ruoalla ja vaatimattomalla elämällä hän hyvin sopi Kristus-kuninkaan airueksi, sillä Kristus ei tullut maallisella loistolla, vaan hiljaisena ja nöyränä, jonka tie johti orjantappurakruunulla kruunattuna ristinkuolemaan.

Kastajan syntymään ja elämään liittyy paljon puhuvia vertauskuvia varsinkin pyhästä kasteesta ja sen merkityksestä.

1. Pyhässä kasteessa synnymme uudesti ja hautaamme vanhan ihmisemme

Johannes Kastajan syntyminen oli ihme. Sakarias ja Elisabet olivat vanhoja, eivätkä he enää ikänsä puolesta olisi voineet saada lapsia. Sakarias ei uskonut Herran enkelin ilmoitusta siitä, että Sakarias saa pojan, josta tulee suuri Jumalan mies. Se oli kaiken kokemuksen ja järjen vastainen asia. Sakarias

sanoi: *"Kuinka minä tämän käsittäisin? Sillä minä olen jo vanha, ja vaimoni on iälliseksi tullut."* (Luuk. 1:18).

Ihme oli Johanneksen syntymä. Ihme oli Jeesuksen syntymä. Ihme on syntyminen Jumalan lapseksi. Ihme on Kristuksen Kirkon synty ja olemassaolo täällä maailmassa.

Meidän vanha ihmisemme ei voi käsittää eikä uskoa Jumalan lapseksi syntymisen ihmettä. Mutta pyhän kasteen voimasta Jumala uudestisyntyyttää meidät ja meihin syntyy uusi ihminen. Tosin meihin jää vanha ihminen, jota meidän tulee kuolettaa ja haudata joka päivä niin kauan kuin elämme. Mutta uskon kautta Kristukseen olemme Jumalan lapsia.

*Suurta on olla laps Jumalamme,
Jeesus on meidän suojelijamme.
Ken onneamme kertoa voi:
Kaikille Jeesus armon toi!
Kaikille!
Nyt siihen saat luottaa.
Kaikille!
Oi, toivon se tuottaa.
Anteeksi Herra syntimme soi.
Kaikille Jeesus armon toi!*

Philip Paul Bäss. SK 1961 nro 150:3.

2. Pyhässä kasteessa nimeimme kirjoitettiin elämän kirjaan

Lapsen sukulaiset halusivat, että lapsi saisi entuudestaan suvusta löytyvän nimen. Mutta sekä äiti Elisabet että isä Sakarias ilmoittivat, että pojan nimi oli oleva Johannes. Pojan nimi oli tapana

vahvistaa ympärileikkauksen yhteydessä, joka tehtiin lapsen ollessa kahdeksan päivän vanha. Se oli tärkeä asia ja juhlallinen toimenpide. Sen jälkeen lapsi ei ollut kuka tahansa, vaan hänellä oli oma nimi. Se kertoi siitä, että Jumala oli tehnyt armoliiton juuri hänen kanssaan.

Kun meidät kastettiin, annettiin myös meille nimi kertomaan samasta asiasta. Meidät kirjoitettiin Jumalan lasten syntymäluetteloon, elämän kirjaan. Eräässä kastevirressä sanotaan:

*"Elämän kirjahan kun piirsit,
Oi Jeesus, myös mun nimeni,
Mun kuolemasta eloon siirsit,
Suo, etten vain mä hukkuisi.
Ah, auta, ettei mikään voisi
Mua kädestäsi ryöstää pois."*

Benjamin Schmolck. VK 1938 nro 220:4.

Pojan nimeksi tuli Johannes. Se on suomeksi: "Herra on armollinen." Tästä sisällökkäästä nimestä on tullut moneen kieleen oma muotonsa. Suomen kielessä se on paitsi Johannes, myös Jussi, Juho, Juha, Jani, Janne, Hannes, Hannu jne., ruotsin kielessä Johan, saksassa Johann ja Hans, englannissa John, skotissa Ian, venäjässä Ivan. Tytön nimenä on vastaavasti Johanna, Hanna, Jane jne. Mutta olkoon kasteessa saamamme nimi mikä tahansa, se kertoo siitä, että meidät on nimeltä mainiten otettu Jumalan armoliittoon ja että Jumala on armollinen ja uskollinen. Olen-

naista ei ole meidän lupauksemme, ei edes nimemme, vaan Jumalan lupaus ja liitto, johon saamme turvautua joka päivä.

Taivaassa Jumalan lapset saavat uuden nimen. Siitä Ilmestyskirja sanoo: *"Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa ja annan hänelle valkoisen kiven ja siihen kiveen kirjoitetun uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja"* (Ilm. 2:17). On siis odotettavissa, että Jumalan lapset saavat taivaassa jotakin aivan erikoista ja persoonallista. Suuressa pyhien joukossa he ovat pyhällä tavalla oma itsensä. Profeetta Jesaja sanoo: *"Minä annan heille iankaikisen nimen, joka ei häviä"* (Jes. 56:5).

3. Pyhä kaste on tehnyt meistä kuninkaallisia pappeja

Johannes Kastajasta oli tuleva sananjulistaja. Hän oli "huutavan ääni". Hekreassa "huutava" tarkoittaa saarnaajaa ja airutta. Niistä, jotka pyhässä kasteessa ovat uudestisyntyneet Jumalan lapsiksi, Raamattu sanoo: *"Rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia... te olette 'valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja', joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa."* (1 Piet. 2:5,9.) Uskovat hoitaessaan kunin-

kaallisen papiston tehtäviä toimivat Kristuksen toisen tulemuksen ai-ruina ja kuuluttajina ja jouduttavat viimeisen päivän tulemistä.

Johannes Kastaja on viimeinen Vanhan liiton profeetta. Kristuksen edelläkävijänä ja kasteen alkajana hän on siltana Uuteen liittoon. Hän oli nasiiri, joka oli tehnyt lupauksen vihkiytyä palvelemaan Herraansa, kuten nasiireista oli Moosesen laissa säädetty (4 Moos. 6). Konfirmaatioissa olemme tehneet vapaaehtoisen lupauksen tunnustaa

uskoamme ja palvella Herraamme uskollisesti. Nasiirien tuli noudattaa myös eräitä ulkonaisia tapoja. He eivät esimerkiksi saaneet leikata tukkaansa, syödä rypäleitä tai juoda viiniä. Meidän ei kuitenkaan tarvitse etsiä mitään erikoisia hurskauden harjoituksen muotoja. Oikeata hurskautta on uskoa Herraan Kristukseen, kuulla ja tutkia hänen sanaansa ja elää kymmenen käskyn mukaan normaalia elämää. Päämääränämme ei ole erottautua maailmasta erityisellä pukeutumisella, ruokavaliolla tai tukkamuo-dilla, mikäli se kaikki muuten on kunniallista eikä ole pahennusta herättävää. Kuitenkin uskon tunnustaminen, Jumalan sanan käyttö ja Jumalan käskyjen noudattaminen erottaa meidät siitä, mikä on maailman tapa. Sellaista erottumista meidän ei tarvitse hävetä, vaan siitä tulevan ristin saamme katsoa kunniaksi kärsiä Kristuksen nimen tähden.

Jeesus antaa Johanneksesta hyvän tunnustuksen sanoessaan: "Mitä te lähditte erämaahan katselemaan? Ruokoako, jota tuuli huojuuttaa? Vai mitä lähditte katsomaan? Ihmistäkö, hienoihin vaatteisiin puettua? Katso, ne jotka koreissa vaatteissa käyvät ja herkullisesti elävät, ne ovat kuningasten linnoissa. Vai mitä lähditte katsomaan? Profeettaako? Totisesti, minä sanon teille: hän on enemmän kuin profeetta. Tämä on se, josta on kirjoitettu: 'Katso, minä lähetän

enkelini sinun edelläsi, ja hän on valmistava tiesi sinun eteesi.' Minä sanon teille: ei ole vaimoista syntyneitten joukossa yhtäkään suurempaa kuin Johannes; mutta vähäisin Jumalan valtakunnassa on suurempi kuin hän." (Luuk. 7:24–28.)

Profeetat olivat kaukaa tutkineet saamansa sanan valossa Kristuksen ilmestymistä, mutta Kastaja sai osoittaa häntä ja sanoa. "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin" (Joh. 1:29). Näin Johannes oli heitä suurempi. Me olemme Johannesta paljon vähäisempiä monessa suhteessa, mutta olemme saaneet enemmän siinä mielessä, että meillä on nyt sana täytetystä ristin työstä ja voitollisesta Kristuksen ylösnousemuksesta. Olkaamme siitä kiittolliset ja antakaamme Jumalalle kunnia rohkealla todistuksella Kristuksesta.

Kaikessa muistakaamme, että kukaan muu ei ole ollut niin vähäinen kuin Kristus syvimmissä alennuksessaan ja kärsimyksessään ja ketään ei ole niin korkealle korotettu kuin hän, kun hänet inhimillisen luontonsa puolesta korotettiin Isän oikealle puolelle. Raamattu sanoo: "Sillä te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyystään rikastuisitte" (2 Kor. 8:9).

Markku Särelä
Juhannuspäivänä eli Johannes Kastajan päivänä 27.6.2006.

Katso Jumalan luomistekoja

"Nostakaa silmänne korkeuteen ja katsokaa: kuka on nämä luonut? Hän, joka johdattaa esiin niiden joukot täysilukuisina, joka kutsuu ne kaikki nimeltä. Niin suuri on hänen mahtinsa ja vahva hänen voimansa, ettei yksikään jää häneltä pois. Miksi sinä, Jaakob, sanot ja sinä, Israel, puhut: 'Tieni on HERRalta salassa, oikeuteni on joutunut pois Jumalani huomasta?' Etkö tiedä, etkö ole kuullut: HERRA on iankaikkinen Jumala, joka on luonut maan ääret? Ei hän väsy eikä näänny, hänen ymmärryksensä on tutkimaton. Hän voimistaa voipuneen ja antaa voimattomalle voimaa yltäkyllin. Nuorukaiset väsyvät ja nääntyvät, nuoret miehet kompastuvat ja kaatuvat. Mutta ne, jotka HERRAA odottavat, saavat uuden voiman. He kohottavat siipensä kuin kotkat. He juoksevat eivätkä näänny, he vaeltavat eivätkä väsy." Jes. 40:26–31.

Profeetta Jesaja kehottaa Israelia katsomaan Jumalan luomistekoja, kun se tunsikin, että sen tie olisi Herralta salassa. Jumalan luomistekojen tarkkaileminen tarjoaa meille suuren lohdutuksen, kun ahdistukset käyvät päälle. Voidaksemme ammentaa lohdutusta Jumalan

luomisteoista, meidän täytyy uskoa Jumalan rakkauteen ja laupeuteen, siihen, että Jumalalla on hyvät aikomukset meitä kohtaan ja rakastava mieli. Kun sen uskomme, saamme lohdutusta siitä, että Jumalalla on voimaa auttaa meidät väkevästä vihollisistamme. Hän kutsuu esiin taivaan joukot täysilukuisina, jokaisen niistä nimeltä. "Niin suuri on hänen mahtinsa ja vahva hänen voimansa, ettei yksikään jää häneltä pois." Jumalan voima on omaa luokkaansa. Hän on kaikkivaltias. Sitä hän on suurissa asioissa, sitä myös pienissä asioissa. "Etkö tiedä, etkö ole kuullut: HERRA on iankaikkinen Jumala, joka on luonut maan ääret? Ei hän väsy eikä näänny, hänen ymmärryksensä on tutkimaton," Jesaja huudahtaa. Hän on sinun puolellasi. Hän auttaa sinut ulos vaikeuksista. Mikään ei ole hänelle mahdotonta. Uskothan tämän? On kysymys vain siitä, mikä on meille parhaaksi. Kysymys on vain siitä, mikä koituu meille pelastukseksi ja todella palvelee tätä näkökohtaa. "Onko käteni liian lyhyt vapahtamaan, olenko voimaton auttamaan?" (Jes. 49:2) Herra kysyy. Jumalan kädessä on mittaa. Hän on kaikkialla, niin myös hänen

kätensä. Jumalan oikea käsi on joka paikassa. Jumala on valmiina ojentamaan meille, rakkaille lapsilleen, varjelevan ja auttavan kätensä.

"Hän voimistaa voipuneen ja antaa voimattomalle voimaa yltäkyllin." Tarvitsemme Herralta voimaa selviytyäksemme ajallisen elämän hyörinässä, mutta aivan erityisesti tarvitsemme häneltä voimaa säilyäksemme uskossa ja saavuttaaksemme sen, mikä on luvattu. Herralta ei puutu voimaa, ja hän haluaa antaa sitä meille. Tämän saamme uskoa ja luottaa siihen. On totta, minkä Herra lupaa. Hän sanoo: "Mutta ne, jotka HERRAA odottavat, saavat uuden voiman. He kohottavat siipensä kuin kotkat. He juoksevat eivätkä näänny, he vaeltavat eivätkä väsy." Tämä on totta iästämme riippumatta, vaikka muuten päteekin tämä: "Nuorukaiset väsyvät ja nääntyvät, nuoret miehet kompastuvat ja kaatuvat." Nuori etsii tietään ja tekee erehdyksiä, mutta Herra ohjaa oikeaan.

Palaamme vielä tarkastelemaan Jumalan luomistekoja. Raamattu ilmoittaa selvästi Herran Sebaotin maailman luojaaksi. Se sanoo Jumalan luoneen maailman sanallaan tyhjästä kuudessa päivässä. Uskomme Luojaan, joka on luonut koko maailman, sekä näkyvät että näkymättömät. Uskomme kaikkivaltiaaseen Jumalaan, eikä meillä ole mitään syytä epäillä hänen voimaansa eikä hänen kykyään.

Emme usko kehitysoppiin. Emme usko, että aikaa lisäämällä saadaan syntymään jotakin, ikään kuin aika voisi toimia luojaana. Aika ei voi synnyttää itseään. Aikahan syntyi Jumalan luomana samalla, kun Jumala loi materian.

Evolutionismi eli kehitysuskomus on vanginnut monia harhaansa, kun se on hämäävästi verhoutunut tieteellisyyden kaapuun. Se kumoutuu vastaansanomattomasti sinä hetkenä, kun Kristus ilmestyy ja tulee tuomitsemaan maailman. Sen vuoksi Kristuksen tulemus on maailmalle järkytys. Mikään epäuskon puolustus ei silloin tehoa.

Kristillisellä kirkolla eli uskoviolla on kolme uskonkappaletta. Tunnustamme ne apostolisessa uskontunnustuksessa. Uskomme Isään Jumalaan kaikkivaltiaaseen taivaan ja maan luojaan. Uskomme Jeesukseen Kristukseen, lunastajaan. Ja uskomme Pyhään Henkeen, uskon synnyttäjään ja päättäjään. Mikään näistä uskonkohdista ei ole tarpeeton. Ne kuuluvat kaikki siihen uskoon, jonka varassa kristikunnan usko lepää. Tämä aika ei halua uskoa ensimmäistä uskonkappaletta, ei ainakaan Raamatun ilmoituksen mukaisena. Mutta säilyttäkäämme me, jotka Jumala on synnyttänyt lapsikseen, raitis, Jumalan sanaan perustuva usko kaiken Luojaan.

Aamen.

Markku Särelä

Luomispäivän pituus

Sielunvihollisen viaton kysymys "Onko Jumala todellakin sanonut?" on kautta historian ollut myös ihmisen huulilla. Ihmiskunnan silmien avautuminen nykytekniikan avulla näkemään atomitason tapahtumia sekä havainnoimaan maailmankaikkeuden laajuutta, on saanut hänet uskomaan oman viisautensa ylivoimaisuuteen. Pitkiä kehityksen vaiheita edellyttävä materialistinen maailmankuva halutaan muuttaa tieteelliseksi tosiasiaksi, jolla pyritään kumoamaan Jumalan ilmoitus maailman luomisesta kuudessa päivässä.

Ovatko päivät todellakin olleet 24 tunnin vuorokausia vai pitkiä ajanjaksoja, on käärmeeen kysymys, jonka hän eri yhteyksissä tuo epäilevän ihmisen ratkaistavaksi. Tällä kysymyksellä on saatu monet uskonnolliset yhteisötkin epäilemään Raamatun ilmoituksen luotettavuutta suhteessa "tieteelliseen tietoon". Dinosaurukset ja miljoonat vuodet ovat arkipäivän todellisuutta nuorten keskuudessa – kiitos jo leikkikouluissa vaikuttavan evoluutiopainotteisen opetuksen yleisyyden. Materialisen maailmankuvan vaikutukset näkyvät nyt yksilön ratkaisuihin ja yhteiskunnan lainsäädännössä.

Raamatun alkuluvut antavat selkeän tiedon ihmisille materiaalin ja elämän luomisesta ja luomisjärjestyksestä. Luomistapahtumassa oli paikalla vain Luoja, Kolmiyhteinen Jumala. Hän katsoo viisautessaan oikeaksi ilmoittaa eri päivinä tapahtuneesta luomisesta luoduilleen. Nykyihmiselle paljastuu myös se valtava informaation määrä, joka sisältyy luomistapahtumaan.

Voidakseen etukäteen varmistaa, että ihmiset ymmärtävät luomisen keston oikein, Jumala ilmoittaa jokaisen luomispäivän loputtua: Illasta ja aamusta oli tullut "yksi" päivä.

Raamattu sitoo kuusipäiväisen luomistapahtuman niin monella tavalla arkipäivän tapahtumiin, että ihmiselle ei jää epäselvyyttä luomispäivän pituudesta. Muutama esimerkki Vanhan testamentin puolelta:

"Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi. Sen tähden Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen" (2 Moos.20:11). Saman sisältöisiä kohtia ovat: 2 Moos. 36:2, 3 Moos. 23:3, 3 Moos. 31:15 ja 5 Moos. 9:13,14.

7-päiväinen viikko on edelleen maailmanlaajuisesti käytössä niin, että arkipäiviä on 6 ja 7. päivä on pyhäpäivä.

Tietäen sielunvihollisen tar-koituksen kumota luomista kos-keva Jumalan ilmoituksen luo-tettavuus ja samalla koko Raam-atus uskottavuus, Jumala on ilmoittanut myös luomisviikon jälkeiset tapahtumat syntiinlan-keemuksesta alkaen. Raamatun kertomukset tukevat ennustetun messiaslinjan etenemistä Aada-mista Kristukseen. Jumala itse ilmoittaa: ”Koko Raamattu on Jumalan Hengen vaikutuksesta syntynyt ja hyödyllinen opetu- seksi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi vanhurskaudessa, jotta Jumalan ihminen olisi täy- dellinen, täysin valmiina kaik- kiin hyviin tekoihin.” (2 Tim. 3:16,17)

Tapahtumien historiallinen luo- tettavuus on osoitettu myös Meso- potamian alueella suoritetuilla ar- keologisilla tutkimuksilla, joissa useissa tulee esille ajanlaskuun liittyvät dokumentit.

Antamansa ilmoituksen lisäksi Jumala varoittaa meitä vääristä- mästä sitä tietoa, jonka Hän teois- taan on tuonut ihmisille julki:

”Sillä Jumalan viha on ilmesty- vä taivaasta kaikkea ihmisten juma- lattomuutta ja vääryyttä vastaan, niiden, jotka pitävät totuutta vää- ryyden vallassa, sen tähden että se, mikä Jumalasta voidaan tietää, on heillä tiedossa, sillä Jumala on sen heille ilmoittanut.” (Room. 1:18,19)

KP

STLK:n 48. kirkkokunnankokous

Sunnuntaina 30.5.2021 kokoontuivat Siitamajan leirikeskukseen seurakuntiemme edustajat pitämään 48. kirkkokunnankokoustamme. Kokouksen aikana käytiin läpi raportit tapahtumista toimintakaudelta 2019-2020.

Tarkastelun kohteena olleen kauden aikana käytiin seurakunnissamme keskustelua siitä, säilyykö kirkkomme oikeinopettavana luterilaisena kirkkona. Pääasiallinen erimielisyys koski kysymystä siitä, voiko sielunhoitaja lisätä Raamatun evankeliumiin sinne kuulumatonta lakia. Tämä tuli esille eri tavoin keskusteluissa syntyvyyden hallinnasta, jonka selvittelyssä saimme tukea myös ulkomaisilta sisarkirkoiltamme. Monta vuotta kestänyt taistelu raamatunmukaisen opin säilymisestä on harventanut kirkon työntekijät vähiin ja siirtänyt vastuuta maallikoiden hoidettavaksi ja samalla kuluttanut monen voimavaroja. Koko kirkkomme sielunhoidollinen vastuu on nyt eläkkeellä olevan pastori Markku Särelän hartioiden. Rukoilkaamme hänelle terveyttä ja voimia saarnaviran hoitoon.

Vahvista sä voimallasi, Jeesus työtä paimenen. Auta häntä armollasi, Johda tietä totuuden.

Henkes hälle lahjoita, Kuolos hälle kirkasta, Verelläsi virvoita”
(VK 247:1)

Kokous valitsi uudelle kaudelle (2021-2022) entisen johtokunnan, jossa vain sihteeri vaihtui. Ilpo Rouhu pyysi vapautusta sihteerin tehtävistä ja hänen tilalleen valittiin nuoremman väen edustaja Jonas Virolainen.

Kiitämme Ilpoa pitkään jatkuneesta sihteerin työstä kirkkomme hyväksi. Johtokunnan kokoonpano:

- Kirkkokunnan johtaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi
- Kirkkokunnan varajohtaja Timo Virolainen, timo.virolainen@energotek.fi
- Kirkkokunnan sihteeri Jonas Virolainen, jonas.virolainen@luterilainen.com
- Kirkkokunnan rahastohoitaja Seppo Särelä, seppo.sarela@luterilainen.com

Johtokunta toivoo seurakuntien jäsenten esirukouksia, jotta työt ja toimet kantaisivat Kirkkomme Herran tahdon mukaisia tuloksia.

Toimitus

Uskon ja opin yhteys

Oppiesitelmä kirkkokunnankokouksessa vuonna 2021

Luterilainen tunnustus määrittelee Augsburgin tunnustuksen seitsemännessä kohdassa kristillisen seurakunnan. Se sanoo seuraavasti: "Myös opetetaan, että aina ehdottomasti on ja pysyy yksi pyhä, kristillinen seurakunta. Se on kaikkien uskovien yhteisö, joiden keskuudessa evankeliumi puhtaasti saarnataan ja pyhät sakramentit evankeliumin mukaisesti jaetaan."

Tällä määritelmällä oikeat luterilaiset tunnustavat kristillisen kirkon ykseyden. Se tuo esille myös kirkon tuntomerkit. Niitä ovat evankeliumin puhdas saarna ja oikein evankeliumin mukaisesti jaetut sakramentit.

Tunnustuksemme jatkaa: "Kristillisen seurakunnan todelliseksi yhteydeksi riittää se, että siinä evankeliumi yksimielisesti, puhtaasti käsityksen mukaisesti saarnataan ja sakramentit Jumalan sanan mukaisesti jaetaan."

Huomaa tästä, mikä on olennaista siinä kirkossa, johon meidän tulee kuulua. Olennaista on evankeliumin yksimielinen saarna ja sakramenttien Jumalan sanan mukainen jakaminen. Niin kuin Kristus on käskennyt julistaa evankeliumia kaikille, hän myös tahtoo, että lapset saavat pyhän kasteen ja että kaikille niille, jotka ovat eh-

toolliselle oikeutettuja ja voivat siis itseään koetella, jaetaan ehtoollisen sakramentti. Ketään näistä ei saa jättää kirkon ulkopuolelle ja ilman ehtoollista. Tämä on luterilainen oppi ja käytäntö. Elämme mitä voimakkaimmin todeksi kirkon ykseyden Herran pyhällä ehtoollisella. Raamattu sanoo: "Koska leipä on yksi, me monet olemme yksi ruumis, sillä olemme kaikki yhdestä leivästä osallisia" 1 Kor.. 10:17. Tätä opettaessaan Raamattu myös sanoo: "Koetelkoon siis ihminen itsensä, ja niin syököön tätä leipää ja juokoon tästä maljasta, sillä joka syö ja juo kelvottomasti erottamatta Herran ruumista muusta, syö ja juo itselleen tuomion." 1 Kor. 11:28–29.

Herran pöytä on puhtaassa evankeliumin opissa pysyville jakamaton.

Huomatkaamme siis tarkasti, että opin yksimielisyys yksin riittää määräämään kirkollisen yhteyden rajat. Muuta siihen ei tarvita. Ei tarvita yhdenmukaisuutta ulkonaisissa asioissa, joita ovat esimerkiksi jumalanpalvelusmuodot, puhtaasti hallinnolliset asiat, pastorin persoonalliset ominaisuudet, kaveruus, ystävyys ja sukulaisuus pastorin ja jäsenten kesken, ei siis mitään näistä, vaan opin yksimiel-

syys riittää seurakunnan yhteyteen. Tämä on puhdas luterilainen oppi, sillä Jumalan sana edellyttää vain tätä.

Jumalan seurakunnalla ei ole oikeutta lisätä tähän kriteeriin mitään, vaan sen jäsenten tulee mukautua kaikessa muussa yhteiseen olemiseen ja elää sovussa sellaisessa kirkossa, missä on opin yksimielisyys ja missä ei sallita Jumalan sanan vastaista opetusta.

Augsburgin tunnustus käyttää seuraavaa Jumalan sanaa todistena opetukselleen: ”Yksi ruumis ja yksi henki, kuten olette kutsututkin yhteen ja samaan kutsumukseenne antamaan toivoon, yksi Herra, yksi usko, yksi kaste,” Ef. 4:4–5. Huomaamme, että Tunnustus perustelee tämän asian vain yhdellä raamatunkohdalla. Tämä johtuu seuraavasta syystä: Raamattu sisältää yhden ja saman opin kaikkialla. Jos siis se sanoo jotakin selvästi yhdessä kohdassa, eivät muut mahdolliset kohdat voi kumota sitä. Riittää asian vahvistamiseen yksi-kin kohta.

Koska Raamattu eli Jumalan sana on yksin uskomme ja oppimme lähde, emme saa lisätä siihen mitään emmekä ottaa siitä myöskään mitään pois. Se lausuu: ”Ei pidä järkeillä yli sen, mikä on kirjoitettu, ettette pöyhkeillen asettuisi mikä minkin puolelle toista vastaan.” Raamattuun lisäämisen Jumalan sana näkee yhteyttä hajottavana tekijänä ja kieltää sen.

Ilmestyskirjassa Jeesus lausuu: ”Minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan profetian sanat kuulee: Jos joku panee niihin jotakin lisää, Jumala panee hänen päälleen ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan. Jos joku taas ottaa pois jotakin tämän profetian kirjan sanoista, niin Jumala ottaa pois hänen osansa elämän kirjaan, pyhään kaupunkiin ja siihen, mitä tähän kirjaan on kirjoitettu.” Joh. 22:18–19. On siis vakavasti kielletty asia lisätä jotakin Raamattuun ja ottaa siitä jotakin pois.

Samalla tavalla pyhä Raamattu kieltää opettamasta vastoin Jumalan sanaa ja pitämästä yhtä niiden kanssa. ”Mutta kehotan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet. Vetäytykää pois heistä.” Room. 16:17. Erimielisyys opissa on pahennusta tuottava asia. Väärä oppi saa helposti kannattajia, sillä sen takana ovat pahat henkivallat. Ne eivät näet vetoa oikealla tavalla totuuteen, vaan ohi selvän sanan järjen päätelmiin ja tunteisiin. Nämä molemmat ovat vääriä perusteita uskon asioissa.

Meidän on oltava selvillä siitä, mikä on ratkaiseva seikka siihen, ettemme voi kuulua kansankirkkoon. Samasta syystä emme voi kuulua moneen muuhun kristilliseen yhteisöön, vaikka niissä on yhtä ja toista oikeaakin. Syy on

yksimielisyyden puute oikeassa opissa. Meidänkin kirkkomme oli lähellä menettää yksimielisyyden, mutta Jumala on sen varjellut meille. Siitä saamme olla hänelle kiitollisia.

Meille voi olla opettavaa ymmärtää historiasta, miten aikanaan kansankirkko menetti yksimielisyyden. Se tapahtui ensiksi kentällä eli kirkossa, ja vasta sitten kun kenttä oli luopunut yksimielisyydestä, muutos tuotiin kirkkolakiin vuonna 1886. Muutoksella laillistettiin epäluterilainen opetus juonilla tavalla. Kirkkolain tunnustuspykälässä muutettiin yksi ratkaiseva sana. Ennen oli sanottu, että kirkko tunnustaa luterilaisissa tunnustuskirjoissa ilmi tuotua oppia, mutta muutoksen jälkeen kirkko tunnusti vain tunnustuskirjoissa ilmi tuotua uskoa. Juoni oli siinä, että sana usko voitiin ymmärtää sekä opiksi että myös väljemmin, niin ettei luterilaiseen oppiin voitu enää vedota kirkkoa sitovana. Niinpä sen jälkeen ei ole vedottu koko kirkkoa koskevana asiana Luterilaisten tunnustuskirjojen oppiin. Kun papinvalapykälässä mainittiin edelleen oppi, niin epäluterilaisen opin sallimista perusteltiin sillä oikealla muodollisella seikalla, ettei yksittäiseltä papilta voida vaatia tiukempaa tunnustusta kuin itse kirkolta. Sen jälkeen kansankirkko on ollut käytännössä ja virallisesti opin vapauden kirkko, kuten dogmatiikan professori Osmo Tiililä

siitä lausui.

Mutta ennen kuin muutos tuli kirkkolakiin, tuleva papisto oli kasvatettu kriittiseksi Raamattua kohtaan. Epäuskoisen ja hengetömän julistuksen vastapainoksi syntyivät herätysliikkeet, jotka poikkesivat opillisesti toisistaan. Kirkkolain muutos tarjosi suojan näille molemmille suuntauksille, sekä teologiselle liberalismille että pietistisille herätysliikkeille. Tämä tilanne jatkuu, ja joudumme elämäämme tässä ympäristössä. On käynyt selväksi, ettei luterilaista oppia hyväksytty varauksetta ulkopuolellemme. Se on pienenpienen vähemmistön asia. Joudumme tunnustamaan tämän tosiasian. Kuitenkin haluamme jatkaa tietämme uskollisina eteenpäin.

Havaitsimme edellä olevasta, millaisia keinoja luterilaisen opin vastustajat käyttivät saadakseen itselleen lisää vapautta ja laillistetun aseman. Näemme näiden keinojen käyttämisen epärehellisenä ja olemme selvästi ja suoraan luterilaiseen tunnustukseen sitoutuneena kirkkona sanoutuneet sellaisesta irti. Jumala säilyttäköön meidät edelleen suoraryhtisenä kirkkona, jonka ei tarvitse keksiä erilaisia turhanaikaisia selityksiä päästäkseen irti isien oikeasta uskosta. Kristillisen kirkon usko pysyy samana alusta loppuun asti. Se on yliajallinen eikä se voi mukautua ajan henkeen. SK 123:1,3,6

Markku Särelä, 30.5.2021

Päätöshartaus kirkkokunnankokouksessa

"Sen tähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät ja aina innokkaat Herran työssä tietäen, että vaivannäkönnne ei ole turhaa Herrassa." 1 Kor. 15:58.

Kokouksemme on lopussa. Kohta hajaannumme koteihimme. Olemme kuitenkin yhtä uskossa. Sama evankeliumin oppi yhdistää meitä. Olemme saman tien kulkejoita. Odotamme kaikki Herramme tuloa kirkkaudessa ja taivaan ovien avautumista meille näkemisessä. Mutta meitä yhdistää myös yhteinen työ lähimmäistemme parhaaksi ja Herran Kristuksen kiitokseksi.

Tähän työhön apostoli Paavali kehottaa meitä tekstinämme olevalla Jumalan sanalla. Hän puhuttelee meitä rakkaiksi veljiksi. Olemme yksi kirkko, saman perheen jäseniä, ilman jakautumisia. Uskomme saman evankeliumin, uskomme samaan Kolmiyhteiseen

Jumalaan ja kuljemme yhdessä samaa tietä ja meillä on sama päämäärä, taivaan autuus.

Näemme vaivaa Herran työssä, kukin niillä lahjoilla, mitä Jumala on juuri meille itse kullekin antanut. Teemme vaivalloista työtämme kukin niissä olosuhteissa, jotka kuuluvat kunkin elämään, kuka perheenäitinä, kuka perheenisänä, kuka isovanhempana, kuka lapsena, kuka lisäksi jossakin muussa ajallisessa kutsumuksessa, kuka jossakin seurakunnan uskomassa tehtävässä.

Apostoli kannustaa meitä olemaan työssämme lujia, järkähtämättömiä ja innokkaita.

Lujuutta tarvitsemme pysyäksemme oikeassa opissa. Siitä emme saa luopua, vaan meidän tulee pysyä puhtaassa Jumalan sanassa ja karttaa Herramme käskystä väärää oppia, sillä väärä oppi tarjoaa suuren vaaran langeta uskosta. Tätä

asennetta tarvitsemme sekä itseemme nähden että niihin nähden, joille todistamme uskostamme ja joita kutsumme kulkemaan samaa tietä kanssamme.

Kun kiusaaja viettelee meitä väärälle tielle joko elämässä tai opissa, tulee meidän pysyä Jumalan sanassa järkähtämättä poikkeamatta siitä mihinkään suuntaan. Vanhat sanoivat: Vastusta kaikkea pahaa alussa. He myös todistivat: Jos annat paholaiselle pikkusormesi, se vie koko käden. Tämä varoitus koskee koko kristillisyyttä. Väärän kanssa ei voi tehdä kompromissia. Kun Jumala voittaa puolelleen sydämemme, hän hallitsee koko persoonaamme. Meidän tulee siis olla Herran työssä järkkymättömiä sekä omaan sydämeemme nähden että siihen todistukseen nähden, jonka annamme.

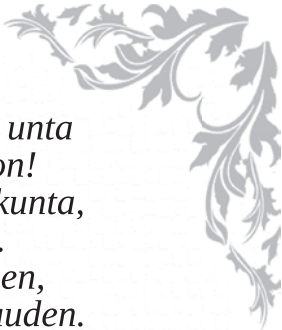
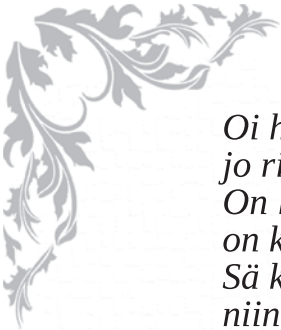
Jumalan sana kehottaa meitä tekstissämme olemaan innokkaita

Herran työssä. "Kun siis tiedämme, mitä Herran pelko on, koetamme saada ihmisiä uskomaan, mutta Jumala kyllä meidät tuntee (2 Kor. 5:11)." Tunnumme evankeliumin. Tiedämme, mitä Herran pelko on. Mutta työ ei ole helppoa. Sitä on tehtävä rukouksin. On valmistauduttava pettymyksiin, sillä "usko ei ole joka miehen". Kuitenkaan emme saa masentua emmekä menettää rohkeuttamme, vaan meidän tulee pysyä innokkaina. Apostoli antaa tähän perusteen ja sanoo: "Vaivannäkönne ei ole turhaa Herrassa." Työmme kantaa sittenkin hedelmää. Mutta muistakaamme, että työmme kantaa hedelmää Jumalalle, ei meille eikä monestikaan meidän silmillemme, ettemme ylpistyisi. Tämä on loppujen lopuksi uskon asia. Niin on hyvä.

– Virsi 216

.

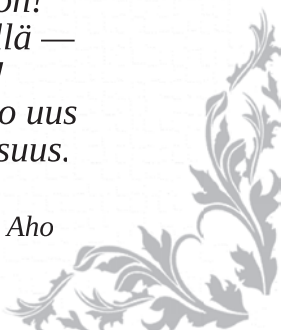
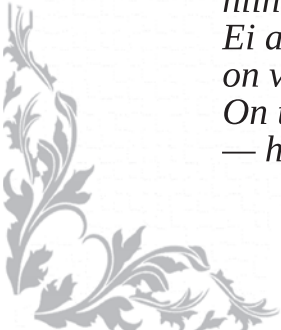
30.5.2021 *Markku Särelä*

*Oi herää, sielu! Synnin unta
jo riittää, nyt jo päivä on!
On läsnä taivaan valtakunta,
on kirkas päivä etsikon.
Sä käänny tykö Jeesuksen,
niin löydät armon, autuuden.*

*Oi sielu, nyt on kirkastettu
myös sulle uhri Golgatan.
On anteeksianto julistettu
näin kuolemassa Karitsan.
On siinä aarteet kalleimmat,
on autuus, taivaan tavarat.*

*Oi muista: Herra parannusta
ei lupaa sulle huomenna:
ei enää anteeksiantamusta,—
se tänään, nyt on tarjona!
Miks verukkeissas viivyt vaan,
kun taivaan autuus tarjotaan?*

*Vain askel, yksi askel vielä —
niin läsnä meitä kuolo on!
Ei aikaa epäuskoon tiellä —
on viime hetket etsikon!
On tänään autuus, armo uus
— huomenna iankaikkisuus.*

G. A. Aho

Vähän aikaa

Vähän aikaa, niin te ette enää minua näe, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut. (Joh. 16:16)

Jeesus oli haudassa vain vähän aikaa. Sitten opetuslapset taas saivat nähdä hänet. Samoin meidän maallinen matkamme on vain vähän aikaa, kesti se vaikka seitsemänkymmentä tai kahdeksankymmentä vuotta. Sitten me saamme nähdä hänet kasvoista kasvoihin. Se on suuri armo.

Tänään olemme tässä. Huomenna meidän asuinsijamme ei enää meitä tunne.

Väliin ihmiset ajattelevat: Onko elämällä tarkoitusta? Mutta jos odotamme tämän Jeesuksen sanan lupauksen täyttymistä: ”Vähän aikaa, niin te näette minut”, silloin elämämme on todella kallisarvoinen ja sen tarkoitus suuri. Jos taas elämme ilman Jeesusta ajassa ja ilman iankaikkisen elämän toivoa, silloin olisi parempi, ettemme olisi syntyneetkään.

Jumalan pelastava armo on tarjona vain vähän aikaa. Jos hylkäämme sen epäuskossamme, joudumme kadotukseen. Mutta ne, jotka elävät Jeesuksen kanssa täällä, elävät hänen kanssaan iankaikkisesti. Vain vähän aikaa kestää ristimme, koettelemukset, pilkka ja vaino, maalliset lahjat ja myös toimiminen Jumalan valtakunnassa täällä alhaalla. Sitten seuraa autuas iankaikkisuus, jolloin saamme aina katsella Vapahtajaa kasvoista kasvoihin.

Vain vähän aikaa, Herra! Opetä meitä laskemaan päivämme oikein. että saisimme viisaan sydämen. Aamen.

Voimattomalle voimaa

Sovituksen virka

Kristus "on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut. Sen tähden me emme tästä lähtien tunne ketään lihan mukaan. Jos olemmekin tunteneet Kristuksen lihan mukaan, emme kuitenkaan nyt enää tunne. Siis, jos joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus. Se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, kaikki on uudeksi tullut. Mutta kaikki on Jumalasta, joka sovitti meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antoi meille sovituksen viran. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomisiaan, ja hän asetti keskuuteemme sovituksen sanan. Kristuksen puolesta olemme siis lähettiläinä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Pyydämme Kristuksen puolesta: ottakaa vastaan tämä sovinto Jumalan kanssa. Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi." 2 Kor.5:15–21. 1. pääs. jälk. sunnuntaina, 2. vsk.

Jumala antoi meille sovituksen viran

Kun Kristus oli ylösnoussut, hän lähetti apostolinsa maailmaan ja käski heidän saarnata evankeliumi kaikille luoduille. Hän sanoi: "Menkää kaikkeen maailmaan ja

saarnatkaa evankeliumi kaikille luoduille. Joka uskoo ja tulee kastetuksi, se pelastuu, mutta se, joka ei usko, tuomitaan kadotukseen." (Mark. 16:15–16) Tämän jälkeen Markus kirjoittaa: "Mutta he lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssaan ja vahvisti sanan sitä seuraavien merkkien kautta." Tällä sanallaan Jeesus sääti Uuden liiton saarnaviran, ja Jumala vahvisti heidän julistamansa sanan maailman loppuun asti kertakaikkisesti sitä seuraneitten merkkien kautta. Meillä on siis nyt merkeillä vahvistettu Jumalan sana, evankeliumin sana, joka tulee julistaa kaikessa maailmassa pelastukseksi niille, jotka sen uskovat. Tekstimme lausuu: "Hän asetti keskuuteemme sovituksen sanan." Tekstimme puhuu myös sovituksen virasta, jonka tehtävänä on julistaa sovituksen sanaa. Tämän sanan Vapahtaja on asettanut keskuuteemme. Niin siis pyhä saarnavirka ja sovituksen virka eivät ole toisistaan erillään, vaan Vapahtajamme hyvä, armollinen tahto on, että ne kulkevat päällekkäin ja sisäkkäin. Saarnaviran tehtävänä on julistaa syntien sovitusta, jonka Kristus on hankkinut lunastustyöllään ja sinetöinyt riemullisella ylösnousemuksellaan.

Kristuksen kuolleista herättäminen oli itse asiassa evankeliumin armolupausten täyttyminen. Siihen

astikin Vanhan liiton aikana evankeliumin lupaukset olivat varmoja ja ne antoivat synnit anteeksi niin, ettei kenenkään tarvinnut jäädä epävarmuuteen syntiensä anteeksisaamisesta. Ne olivat niin ja aamen luvatussa Vapahtajassa. Ne edellyttivät Jumalan Pojan ihmiseksi tuloa lain alle, hänen Jumalalle kuuliaisesta elämänsä, ristin kärsimystään ja kuolemaansa. Ne edellyttivät toisin sanoen Jumalan vihan lepyttämistä ja synnin sovittamista. Tämän Vanhan liiton uskovat uskoivat tulevan tapahtumaan. Sen Kristus tekikin meidän edestämme. Ja sen osoitukseksi, että niin oli nyt tapahtunut, Jumala herätti Poikansa kuolleista.

Tämän tiedoksi saattamista varten Jumala asetti keskuuteemme sovituksen sanan ja sääti sovituksen viran. Jumala on siis asettanut kristilliseen kirkkoon sovituksen sanan ja sitä julistamaan sovituksen viran. Apostolit ja heidän lähettänsä kirjoittivat Pyhän Hengen vaikutuksesta Jumalan erehtymättömän sanan, jonka varaan Uuden liiton seurakunta on rakennettu. Tästä apostoli Paavali sanoo: "Niin ette siis enää ole vieraita ettekin muukalaisia, vaan olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perheväkeä, apostolien ja profeettojen perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus." (Ef. 2:19–20) Jumala ei ole siis asettanut keskuuteemme ainoastaan sovituksen virkaa, vaan myös valmiin sovituksen sanan. Sitä viran tulee käyttää ollakseen sovituksen virka. Viranhaltijan ei tule siis saarnata

omiaan, vaan sitä sanomaa, minkä Herra on antanut. Sanoma voidaan tietysti kertoa eri sanoin, mutta sen tulee olla Raamatun ilmoituksen mukainen.

Kristuksessa sovitti maailman itsensä kanssa

Sovituksen sanan sisältö on se, että Kristus on jo saattanut meidät ihmiset sovintoon Jumalan kanssa ja että Jumala on hyväksynyt tämän herättämällä Poikansa kuolleista. Tähän sovintoon pääsemme uskolla sovituksen sanan. Niinpä apostoli Paavali sanoo: "Kristuksen puolesta olemme siis lähettiläisiä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Pyydämme Kristuksen puolesta: ottakaa vastaan tämä sovinto Jumalan kanssa." (2 Kor. 5:20) Sovituksen vastaanottaminen on samaa kuin sen uskominen ja omistaminen uskon kautta omalle kohdalle. Tämä Paavalin sana sisältää saman, minkä Kristus sanoi lähettäessään apostolit. Kristus lausui: "Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumi kaikille luoduille. Joka uskoo ja tulee kastetuksi, se pelastuu, mutta se, joka ei usko, tuomitaan kadotukseen." (Mark. 16:15–16)

Evankeliumin saarnan sisältö on siis lyhyesti sanottuna se, että Kristus, Jumalan Poika, on maksanut syntivelkamme ja hankkinut meille sovinnon Jumalan kanssa. Tämän saamme uskoa sellaisina kuin olemme. Meidän ei tarvitse ruikuttaa sitä Jumalalta, vaan vain uskoa, ja niin se meillä on armosta,

lahjana. Jumalalle on mieleen, että syntinen uskoo tähän valmiiseen armoon. Siinä on meillä syntiemme anteeksisaaminen, pelastus helvetin piinasta ja iankaikkinen elämä ja taivaan autuus. Tämän saamme uskoa. Se on Jumalan tahto, hänen hyvä, armollinen tahtonsa.

Meidän on hyvä kiinnittää huomiomme erääseen asiaan, nimittäin siihen, että Kristuksen tekemä syntien sovitus koski koko maailmaa, kaikkia ihmisiä. Siitä syystä se tuli julistaa kaikille, ei vain valituille. Me ihmisethän emme tiedä, ketkä ovat valittuja, vaan Jumala toteuttaa iankaikkisuudessa tekemänsä valinnan täällä ajassa evankeliumin saarnan kautta. Meille armovalinta jää täällä salaisuudeksi. Käsitämme sen vasta taivaassa. Raamattu kehottaa meitä tekemään valitsemuksemme lujaksi. Se tarkoittaa sitä, että olemme uskollisia armon-

välineiden käyttäjiä ja niiden sanoman uskojia. Se sanoo: "Pyrkikää sen tähden, veljet, sitä enemmän tekemään kutsumisenne ja valitsemisenne lujaksi. Jos näet sen teette, ette koskaan lankea, sillä näin teille runsain määrin tarjotaan pääsy Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan." (2 Piet. 1:10–11) Pääsy Kristuksen valtakuntaan tarjotaan näet evankeliumissa. Kun pitäydymme uskollisesti evankeliumiin pysymällä sanankuulossa ja muussa sanan käytössä, tämä pääsy toteutuu kohdallamme. Raamattu puhutteleeekin seurakunnan jäseniä valituiksi. Pietari kirjoittaa niille, jotka "Isän Jumalan edeltämääräämisen mukaan ovat Hengen pyhityksessä valitut kuuliaisuuteen Jeesusta Kristusta kohtaan ja hänen verellään vihmottaviksi". Ja apostoli Paavali sanoo: "Pukeutukaa siis

te, jotka olette Jumalan valittuja, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen." (Kol. 3:12) Jumalan valinta on armovalinta, joka toteutuu uskon kautta evankeliumiin ja Hengen pyhityksessä, kun Kristuksen sovintoveri vihmoo meidät puhtaiksi ja vanhurskaiksi Jumalan edessä.

Sovituksen viran tehtävä on julistaa evankeliumia kaikille

Tekstimme korostaa sitä, että Kristus on kuollut kaikkien edestä. Tällä on selvä yhteys siihen, keille evankeliumi tulee julistaa. On Jumalan hyvä tahto, että sen julistamiseen ei liitetä inhimillisiä rajoja. Ihmisen tehtävä ei ole valita, kenelle evankeliumia julistetaan ja kenelle ei. On tarpeen havaita tässä eräs tärkeä asia. Evankeliumi tulee julistaa kaikille kutsuna uskoon Kristuksen käskyn mukaisesti, mutta sillä tulee lohduttaa vain niitä, jotka laki on murtanut ja tehnyt epätoivoisiksi omasta itsestään. Katumattomille tulee julistaa lakia - lakia myös siitä syystä, että he eivät usko evankeliumia. Jumalan tahto on pelastaa heidätkin, kuten Vapahtaja sanoi aikansa epäuskoisista juutalaisista: "Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat luoksesi lähetetyt, kuinka usein olenkaan tahtonut koota lapsesi, niin kuin kana kokoaa poikasensa siipiensä alle! Mutta ette ole tahtoneet." (Matt. 23:37) Tämä ihmisen paha, armon torjuva tahto on julistettava synniksi, joka vie

lopulta kadotukseen, jos ihminen ei käänny ja turvaa armoon.

Koska me emme näe ihmisen sydämeen, meidän tulee antaa evankeliumin sanan tehdä ero niiden välillä, jotka uskovat ja jotka eivät usko. Meidän tulee toimia henkilön tunnustuksen nojalla. Tunnustus ei tietenkään saa olla ristiriidassa ihmisen elämän ja tekojen kanssa.

Sovituksen sana synnyttää uskoa ja autuuden iloa

Apostoli Paavali sanoo: "Usko tulee siis saarnasta, mutta saarna Jumalan sanasta." (Room. 10:16). Kun siis julistetaan Jumalan sanan mukaisesti evankeliumia Kristuksesta Jeesuskesta, se synnyttää kuulijoiden sydämissä uskoa siihen, että heidän syntinsä ovat anteeksiannetut Jumalan edessä nyt ja myös viimeisellä tuomiolla. Tämä taas synnyttää autuuden iloa. Voimme sanoa, että Jumalan seurakunta on autuudestaan iloitseva joukko. Tämä autuuden ilo kantaa meidät vaikeuksien ja murheiden yli. Autuuden tunnossa meillä on rauha omassatunnossa. Sen lähteenä on Kristuksen hankkima sovitus. Kun meitä uhkaa rauhan menettäminen, tiedämme mistä se löytyy ja saamme tyynnyttää rauhattoman mieleemme evankeliumin suloisella sanomalla. Aamen.

"Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuskesta." (Fil. 4:7) Aamen.

Markku Särelä

Usko, järki ja tunteet

Tällä kertaa meillä on aiheena. Puhumme aiheesta usko, järki ja tunteet. Tekstinämme on Jumalan sana 1 Moos. 3:6, jonka luen Heran nimessä.

"Vaimo näki, että siitä puusta oli hyvä syödä ja että se oli ihana katsella ja suloinen puu antamaan ymmärrystä."

Kun Jumala loi ihmisen, hän samalla antoi hänelle sanansa, jota hänen tuli seurata ehdottomassa kuuliaisuudessa. Ihmisellä olikin alun perin luottamus Jumalaan. Hän uskoi, että Jumala toimii sanansa mukaan. Näin oli siihen asti, kunnes kiusaaja alkoi vietellä ihmistä pois kuuliaisuudesta tottelemattomuuteen. Toistan nämä tärkeät sanat, jotka Raamattu kertoo Eevan kiusauksesta: "Vaimo näki, että siitä puusta oli hyvä syödä ja että se oli ihana katsella ja suloinen puu antamaan ymmärrystä." Kiusaus houkutteli Eevan rikkomaan Jumalan käskyn. Se suuntautui erityisesti Eevan tunnemaailmaan ja hänen ymmärrykseensä. Alistuessaan kiusaukseen Eeva ei ainoastaan luopunut kuuliaisuudesta, vaan hänellä tapahtui hengellisissä asioissa vakava muutos. Kielletty muuttui ihanaksi ja järjettömästä tuli suloista. Kun myös Aadam totteli Eevaa, hänen kävi samoin. Siinä sanassa, jonka Jumala oli

sanonut ensimmäisille ihmisille, oli ollut heillä elämä, mutta kun he rikkoivat sen, heille tuli kuolema. Havaitsemme, että kuolema koski heitä erityisesti hengellisesti, mutta myös fyysisesti, mikä ajan oloon toteutui sairautena ja fyysisenä kuolemana. Heistä tuli kuolevaisia olentoja. Se näkyi myös siinä, että heidän tunnemaailmansa ja ymmärryksensä vääristyivät. Tästä kertoo omaa karua kieltään se, että Aadamin pojasta Kainista tuli veljensä surmaaja.

Tämä vääristyminen koskee lankeemuksen jälkeen koko ihmiskuntaa, sillä saastaisesta ei voinut syntyä pyhää. Job lausuu: "Kuka synnyttäisi saastaisesta puhtaan? Ei yhden yksikään." (Job 14:4) Ihmisen järki ja tunteet eivät vastaa enää Jumalan tahtoa. Hän ei rakasta Jumalaa yli kaiken eikä lähimmäistään niin kuin itseään. Vaikka ihminen voi ulkonaisesti elää suhtkoht siististi, hänen sydämessään asuu synti, jota hän ei saa sieltä pois.

Kun Jumalan armosta ihminen uudestisyntyy, Jumala luo häneen "uuden ihmisen, joka Jumalan mukaan on luotu totuuden vanhurskauteen ja pyhyyteen", kuten Raamattu sanoo (Ef. 4:24). Häneen kuitenkin jää hänen vanha ihmisensä, jota uskova joutuu kuolettamaan joka päivä. Miten sitten on

tätä uutta ihmistä ruokittava hänen tunteittensa ja järkensä puolesta? Tämä on suuri kysymys.

Usko ja järki

Onko uskolla ja järjellä tekemis-tä toistensa kanssa? Järjen piiriin kuuluvia asioita ovat luontoon ja luomakuntaan liittyvät asiat, yleensä ajallista elämää koskevat asiat. Niitä ovat esimerkiksi avioliitto, toimeentulo ja sen hankkiminen, terveys. Niitä varten Jumala on antanut meille järjen ja ymmärrystä. Kuitenkin uskovina meidän tulee ottaa huomioon, että emme saa näissäkään asioissa asennoitua vastustamaan sitä, minkä Jumala on sanassaan lausunut. Niinpä meillä on luomisen uskonkohta, ensimmäinen uskonkappale. Jumala on ilmoittanut sanassaan, että hän on luonut maailman kaikkineen kuudessa päivässä. Emme usko siis kehitysoppiin, joka tekee ajasta luoja, ja uskoo, että kun aikaa vain lisätään miljoonia vuosia, niin aika toimii luoja. Tämä ajattelu on järjen väärinkäyttöä. Uskomme myös Raamatun mukaisesti, että joka ei työtä tee, sen ei syömäänkään pidä. Samalla uskomme, että meidän tulee rakkaudessa pitää huolta niistä, jotka eivät voi työtä tekemällä hankkia elatustaan. Pidämme Jumalan kiusaamisena sitä, jos turhan päiten vaarannamme terveytemme ja henkemme. Käytämme Jumalaa kiittäen hyväksi lääkäreitten viisautta ja lääkkeitä. Tämä kaikki on oikeaa järjen käyttöä. Raamattu sanoo: ”Kuinka suuret ovatkaan tekosi, Herra! Ajatusesi ovat hyvin syvät. Järjetön mies

ei tätä ymmärrä, eikä tyhmä sitä älyä.(Ps.92:6-7). Sen sijaan emme ajattele uskonasioista turmeltuneen järkemme mukaan, vaan annamme Jumalan sanan siinä ohjata uskomme. Apostoli Pietari kehottaa meitä kutakin elämään vaimonsa kanssa viisaasti eli järjen mukaisesti. Tämä yleinen lausuma koskee tietysti kaikkia asioita, myös kaikkein intiimeimpiä (1 Piet. 3:7), kuten vanhamissourilainen oikeaoppinen teologi Paul Kretzmann hienovaraisesti sanoo.

Kysyimme, onko uskolla tekemistä järjen asioiden kanssa. Vastamme: Usko ei perustu järjelle, mutta se ei ole terveen järjen vastaista. Usko nojaa Jumalan sanaan, mutta se ei hylkää järkeä ajallisen elämän moninaisissa asioissa. Uskomme, että Jumala "on antanut meille järjen ja kaikki aistit ja että hän ne vielä voimassa pitää. Hän antaa myös vaatteen ja jalkineet, ruoan ja juoman, kodin ja konnun, puolison ja lapset, pellon, karjan ja kaiken omaisuuden. Hän lahjoittaa minulle runsaasti ja joka päivä ravinnon ja kaikki tämän elämän välttämättömät tarpeet, suojelee minua kaikissa vaaroissa, varjelee ja pelastaa kaikesta pahasta." Paljon hän on antanut meille ajallisen elämän ja järjen alueella, josta meidän tulee häntä kiittää ja ylistää.

Usko ja tunteet

Kysymme nyt: Onko uskolla tekemistä tunteen kanssa? Ehkä ensimmäiseksi tulee mieleemme Jumalan rakkaus ja rakkauden kaksoiskäskey. On totta, että rakkaus ilmenee teoissa. Rakkauden teot

eivät kuitenkaan ole yksin pelkinä tekoina, vaan niihin liittyy sydän ja sydämessä oleva halu auttaa. Niinpä Kristuksen toimintaan Raamattu liittää sydämessä olevan säälin. Se sanoo: "Rakkaudessaan ja säälsään hän lunasti heidät, nosti heitä ja kantoi heitä kaikkina muinaisina päivinä." (Jes. 63:9) Vapahtajasta Raamattu kertoo: "Nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hylätyt kuin lampaat, joilla ei ole paimenta." (Matt. 9:36)

Evankeliumeissa mainitaan usein, että Jeesuksen kävi kansaa

sääliksi. Tuhlaajapoikakertomuksessa sanotaan isästä, joka näki poikansa palaavan retkiltään kotiin: "Mutta kun hän vielä oli kaukana, hänen isänsä näki hänet, sääli häntä, juoksi häntä vastaan, lankesi hänen kaulaansa ja suuteli häntä rakkaasti." (Luuk. 15:20) Tästä havaitsemme, ettei evankeliumi ole kylmä, tunteeton kertomus, vaan siihen liittyy voimakas sääli ja rakkaus, jolla Pyhä Henki ottaa ihmispoloisen vastaan, kun hän tekee hänestä Jumalan lapsen. Raamattu sanoo Vapahtajasta: "Sillä meillä ei ole sellainen ylipappi, joka ei voi

sääliä heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä." (Hepr. 4:15)

Meillä ihmisillä tunne-elämä tulee ilmi eriasteisena luonteestamme riippuen. Kuitenkin pastorin tehtävänä on ravita koko ihmistä, myös hänen tunnemaailmaansa, kuten Vapahtaja tekee evankeliumeiden kertomuksissa. Meidän on samalla pidettävä huoli siitä, että rakennamme kuulijoiden uskon selvälle Jumalan sanalle, emme ihmisten tunteille. Ensín on evankeliumin sana, sitten tulee usko ja uskon seurauksena tunteita sen mukaan, kuin Jumala niitä antaa.

Raamattu tuo esille Vapahtajan tunteita - sekä surullisia että iloisia. Kärsiessään meidän syntisten edestä Jeesus huusi: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit." Hän tunsí koskettavasti ihmiskunnan syntien tuoman tuskan. Mutta hän sai aikaan sovituksen ja siten poisti meiltä synnin rangaistuksen. Hän iloitsi aidosti evankeliumin luonteesta sanoessaan: "Ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsíltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisílle. Niín, Isä, síllä náín on ollut otollista sinun edessäsi." (Matt. 11:25) Kun apostoli Paavali puhuu siitä, kuinka Kristuksen voitossa on kuolema nieltý ja voitto saatu, hän puhkeaa riemulíseén kiitokseen ja sanoo: "Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!" (1 Kor. 15:57) Huomaamme síis, että evankeliumi on itsessään riemulli-

nen uskoa herättävä sanoma. Se ei jätä ihmístä tunteettomaksi. Evankeliumi antaa meille luvan iloon jopa vaikeissakin olosuhteissa. Ristinkantajia Jeesus kehottaa riemuitsemaan. Hän sanoo: "Iloitkaa ja riemuitkaa, síllä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Síllä samoin he vainosivat profeettoja, jotka olivat ennen teitá."

Huomaamme tästá Jumalan sanan tarkastelusta, että Jumala jättää järjen ajallisissa asioissa palvelemaan uskoviaan. Kuitenkaan hän ei rakenna uskoamme järjen varaan eikä sen päätelmílle, vaan omalle selvälle sanalleen, jonka hän on ilmoittanut sanassaan. Samoin vastaavasti hän evankeliumillaan synnyttää meissä uskoa ja sen seurauksena myös rakkautta ja sääliákin. Hän ohjaa ja rakentaa tunne-elámäämme Jumalan sanan varaan ja sen mukaiseksi. Hän ei kuitenkaan rakenna uskoamme meidän tunteittemme varaan, vaan yksinomaan sanansa ja sakramenttinsa armolupausten varaan.

Náín tehdessään Pyhá Henki varjelee meidät oikeassa uskossa ja estää meitá joutumasta hurmahenkisyyteen ja pois oikealta sanan perustalta. Saamme sanoa apostoli Paavalin kanssa, kun tunnemme rakkautemme väháisyyttá: "Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta! Miná síis tállaisena palvelen mielellá Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia." (Room. 7:25)

Aamen.

Markku Särelä

Herra siunaa

Elämä täällä maailmassa tuo tullessaan aina välillä haasteita. Joskus sellaisia, joihin voimme varautua jo ennalta, ja joskus aivan yllättäviäkin tilanteita, joista meidän pitää selvitä. Joskus näissä tilanteissa sitä huomaa unohtavansa Herran lupauksen olla kanssamme ja auttaa. Omiin voimiin ja rohkeuteen luottaminen kun tuntuu joskus riittämättömältä.

Itselleni isoimpia elämänmuutoksia, jotka ovat tuoneet erinäisiä haasteita mukanaan, ovat olleet muutot uusin maihin. Noin lukioikäisestä lähtien olin haaveillut välivuodesta ulkomailla. Pidin matkustamisesta ja kielistä, joten tuntui houkuttelevalta saada enemmänkin kokemuksia ulkomailta ja samalla oppia kaikenlaista uutta. Ajatus oli kuitenkin samaan aikaan hieman pelottava ja ajattelin, etten ikinä kerää tarpeeksi rohkeutta hakeakseni töihin tai opiskelemaan jonnekin Suomen ulkopuolelle. Yllättäen opiskeluaikani sain kuitenkin sähköpostin, joka tarjosi helpon tilaisuuden, eikä minun

tarvinnut etsiä tietoa sen enempää. Riitti, että vastasin tuohon sähköpostiin, mikä sitten lopulta johti ensimmäiseen kokemukseeni asua ulkomailla.

Uutta ympäristöä ja kokemuksia odottaa etukäteen innolla. Mutta kun matkaan on lähtenyt ja miehen valtaa ymmärrys siitä, että normaalit tukiverkot eivät olekaan seuraavien viikkojen, kuukausien tai vuosien aikana niin helposti tavoitettavissa, koti-ikävä iskee helposti. Ensimmäiset päivät ja viikot täysin uudenlaisessa ympäristössä uusien tapojen keskellä ovat paitsi mielenkiintoisia myös helposti stressaavia. Pari ensimmäistä Suomen ulkopuolista asuinpaikkaani tarjosivat kuitenkin suhteellisen hyvän tukiverkon jo sinne muuttaessani. Minulla oli varma asuinpaikka, valmis peruspohja arjelle sekä paikallisia ihmisiä, jotka auttoivat tarpeen vaatiessa.

Kuultuani toisten ihmisten kokemuksista vastaavanlaisistakin tilanteista olen ymmärtänyt, kuinka onnekas olen ollut saatuaani niin hyvät paikat ja kontaktit kuin olen saanut. Sitä ei voi ikinä tietää, millaisia vaikeuksia uusien ihmisten ja käytäntöjen kanssa tulee vastaan. Herra oli kuitenkin antanut minulle vain sen verran haasteita, että pärjäsinkin hyvin ja saatoinkin sopeutua hiljalleen uusiin rutiineihin. En voinut jälkeinpäin olla kuin kiitollinen kaikista niistä asioista ja kokemuksista, joita minulle siunaantui.

Pian sen jälkeen kun olen saanut opintoni Suomessa päätökseen, lähdin matkaan jälleen kerran. Joskin sillä kertaa aivan eri lähtökohdista kuin aiemmin. Minulla ei ollut varmaa majapaikkaa saati takuita siitä, että selviän maassa pidemmänkin aikaa. Mutta ajattelin, että jos ei nappaa, niin vietänpä ainakin muutaman viikon mittaisen mukavan loman ja palaan takaisin koto-Suomeen. Lentokoneen laskeutuessa määränpäähäni en olisi voinut uskoa, että seuraavan

vuorokauden sisällä minulla olisi sekä oma huone mukavan vuokraemännän asunnosta että työpaikka, jossa voisin aloittaa heti seuraavalla viikolla! Herra todellakin auttaa ja siunaa!

Elämä uudessa maassa ilman suurempia valmiiksi annettuja tukiverkkoja on ollut välillä hankalaa. Mutta aina olen pärjännyt ja opinut. Ja koitan muistuttaa itseäni siitä, että vaikka en monia paikallisia ihmisiä ja tapoja tuntisikaan, niin Herra pitää lupauksensa ja on kanssani. Ikinä en ole joutunut selviämään yksin, vaikka siltä onkin saattanut tuntua. Jälkikäteen olen kuitenkin niin monesti huomannut, että Jumalan käsi on se, joka minua on johdattanut. Hän itse nostaa meidät synkeistäkin hetkistä kohti kirkkauttaan.

*“Kerron Luojan hyvyydestä,
Joka kesän meille toi,
Mulla mustan syvyydestä
Valohon mun nousta soi.”*
(SK 433)

Nimim. Sinikello

Jo joutui armas aika

Kesä on jälleen tullut. Kaikkialla maassamme jännittyneinä ajatellaan ja odotetaan kaikkea sitä, mitä kesä tuo mukanaan. Jotkut suunnittelevat matkaa ulkomaille, toiset aikovat mennä viettämään koko kesää tai ainakin loma-aikaansa kesähuvilallaan: suunnitellaan myös retkiä, laivamatkoja ja vierailuja maalle sukulaisten luo. Kesä on tullut! Se on Jumalan antama kallis lahja, se on aika, jolloin Jumalan hyvyys tulee ilmi monella erikoisella tavalla. Mutta miten on asianlaita? Muistetaankohan kesän aikana Jumalaa niinkään paljon kuin häntä muulloin muistetaan? Onkohan asia niin, että monet kesän aikana unohtavat Jumalan ja hänen hyvyytensä ja laiminlyövät hänen armovälineensä aivan tykkänään, koska on niin paljon harrastuksia, matkoja ja retkiä? Tällainen vaara on olemassa. Älä sinä, ystävä, tähän vaaraan lankea, vaan anna kesän muistuttaa sinua kuinka hyvä Jumala on ja anna sen johdattaa sinut hartaampaan ylistykseen ja kiitokseen ja ahkerampaan armovälineiden käyttöön.

Tutussa suvivirressä (VK 1938, n:o 557) on meille kaikille hyvää neuvoa siitä, miten meidän tulisi kesää käyttää. Virren toisessa säkeistössä veisataan:

*Taas niityt vihannoivat Ja laiho laaksossa,
Puut metsän huminoivat Taas lehtiverhossa.
Se meille muistuttaapi Hyvyyttä Jumala,
Ihmeitäs julistaapi Se vuosi vuodelta.*

Vihreät niityt ja lehtiverhotut puut muistuttavat virrentekijää Jumalan hyvyydestä. Eikö niiden tulisi olla tällaisena muistutuksena meille kaikille. Jumala se on, joka on antanut meille puut, järvet ja auringon. Hän antaa sadetta ja suotuisan sään, että maa voi tuottaa hedelmää ja me näin saamme kaikki elämän tarpeet. Ja ajatelkaa kaikkea sitä, mitä Hän antaa meille nautinnoksemme elämän tarpeiden lisäksi. Ajatelkaa sitä kauneutta luonnossa, josta voimme kesän aikana silmillämme nauttia.

Ajatelkaa sitä, mitä voimme nauttia korvillamme — lintujen laulua, metsän huminaa ja aaltojen loiskahtelua. Ja ajatelkaa myös sitä, mitä voimme nauttia suullamme — monenlaisia vihanneksia, marjoja, hedelmiä jne. Kyllä on kesän aikana meillä paljon erikoisia muistutuksia Jumalan hyvyydestä. Jospa ne vain huomaisimme. Virren kolmannessa säkeistössä veisataan:

*Taas linnut laulujansa Visertää kauniisti.
Myös eikö Herran kansa Luojaansa kiittäisi!
Mun sieluni sä liitä Myös äänes kuorohon
Ja armon Herraa kiitä, Kun laupias hän on.*

Kuinka kauniisti tässä lintujen laulun esimerkin kautta meitä kehoitetaan Jumalaa kiittämään. Jospa linnut todella voisivat muistuttaa meitäkin siitä, että meillä on paljon syytä Jumalan kiittämiseen. Jospa vanhemmat tällä tavalla käyttäisivät lintujen lauluja opettaessaan lapsiansa Jumalaa kiittämään. Jospa perheet, sekä vanhemmat että lapset kesäaikanakin, olivatpa he kotona, matkalla tai kesämökillään, usein yhdessä laulaisivat hengellisiä lauluja, veisaisivat virsiä ja näin kiittäisivät ja ylistäisivät Jumalaa hänen hyvyydestään.

Virren neljännessä säkeistössä veisataan:

*Oi Jeesus Kristus jalo Ja kirkas paistemme,
Sä sydäntemme valo, Ain asu luonamme.
Sun rakkautes liekki Sytytä rintaamme,
Luo meihin uusi mieli, Pois poista murheemme.*

Kesän aurinko on todella sopiva vertauskuva Jeesuksesta. Jeesus itse sanoi: "Minä olen maailman valkeus" (Joh. 8:12). Jeesus on valkeus ja Hän voi poistaa pimeyden ihmisen sydäimestä ja sielusta, koska Hän Jumalan Poika, on voittanut ne voimat, jotka saivat aikaan tämän pimeyden, synnin, kuoleman ja perkeleen. Hän täytti puolestamme Jumalan lain ja kärsi syntiemme rangaistuksen. Hän suoritti täyden lunastushinnan synneistämme ja vapahti meidät kuolemasta. Hän myös vapahti meidät perkeleen vallasta siten, että Hän voitti ja riisui hänet aseista. Raamattu sanoo Jeesuksesta: "Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme" (Gal. 3:13). "Vapahtajamme Kristus Jeesus kukisti kuoleman ja toi valoon elämän ja katoamattomuuden evankeliumin kautta" (2 Tim. 1:10). Ja "Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot" (1 Joh. 3:8). Uskon ja kasteen kautta saa syntinen omaksensa tämän voiton ja pääsee valkeuteen. Jeesus sanoo: "Minä olen maailman valkeus, joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus" (Joh. 8:12). Ja kun hänellä on Jeesus omanaan, hänellä on myös tosi elämä, koska valossa on elämä. Ilman aurinkoa ei mikään voisi elää täällä maan päällä. Näin on myös asia hengelliseen elämään nähden. Ilman Jeesusta ei ole hengellistä eikä iankaikkista elämää. Hän sanoo: "Minä olen tie, totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani" (Joh. 14:6).

Virressä rukoillaan: "Sä sydäntemme valo, ain asu luonamme". Jeesus asuu luonamme armovälineiden, Sanan ja sakramenttien kautta. Jumala suokoon siis, että me kaikki käytämme näitä armovälineitä kesänkin aikana. Kun menemme matkalle, kun olemme kesähuvilallamme, pitäkäämme huoli siitä, että Raamattu on mukanaamme, ja pitäkäämme huoli myös siitä, että sitä käytetään. Pitäkäämme sekä yksityisiä että perhehartauksia joka päivä. Näin Jeesus, sydäntemme valo, voi asua luonamme, sytyttää rakkauden liekin rintaamme, luoda meihin uuden mielen ja poistaa murheemme.

*Rupert Efraimson
Herrani elää*

Älä hidasta Herran työtä

Mutta miten teistä on? Miehellä oli kaksi poikaa; ja hän meni ensimmäisen luo ja sanoi: 'Poikani, mene tänään tekemään työtä minun viinitarhaani.' Tämä vastasi ja sanoi: 'En tahdo'; mutta jäljestäpäin hän katui ja meni. Niin hän meni toisen luo ja sanoi samoin. Tämä taas vastasi ja sanoi: 'Minä menen, herra', mutta ei mennytkään. Kumpi näistä kahdesta teki isänsä tahdon?' He sanoivat: "Ensimmäinen." Jeesus sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan. (Matt. 21:28–31)

Valheessa eläminen

Toinen pojista näet vastasi isän pyyntöön: "Minä menen, herra", mutta ei mennytkään. Hän puhui isälle kohteliaasti ja lupasi kernaasti totella. Luulisi, että tässä on aivan mallikelpoinen lapsi. Mutta hänellä ei ollut mitään aikomustakaan noudattaa isän käskyä. Hän eli valheessa, ulkokullattuna — ulkopuolella kohteliaisuuden ja nöyryyden kiiltävää kultaa, mutta sydän täynnä valhetta ja vääryyttä. Jeesus soveltaa tämän ylipappeihin ja kansan vanhimpiin sanoen: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan. Sillä Johannes tuli teidän tykön-

ne vanhurskauden tietä, ja te ette uskoneet häntä, mutta publikaanit ja portot uskoivat häntä; ja vaikka te sen näitte, ette jäljestäpäinkään katuneet, niin että olisitte häntä uskoneet» (Matt. 21:31,32).

Nämä kansan hengelliset johtajat olivat ulkonaisesti hurskaita: he tutkivat raamattuja, pitivät paastoja ja rukouksia ja noudattivat perinnäistapoja. Mutta sisältä, sanoi Jeesus, he olivat täynnä kuolleiden luita ja kaikkea saastaa. Samoin on nykyään kristikunnassa hyviä, kunniallisia ihmisiä. He ovat kirkon jäseniä, käyttävät ainakin silloin tällöin armonvälineitä, tukevat kirkollista toimintaa ja noudattavat kirkollisia tapoja.

Nämä työt, jotka itsessään ovat hyviä, estävät heissä Jumalan työn. Sillä he luottavat omaan hurskauteensa eivätkä katuvaisina turvaa Jumalan armoon Kristuksessa. Heidän ei tarvitse tunnustaa; *"Kaikki me olemme kuin saastaiset, ja kuin tahrattu vaate on kaikki vanhurskautemme"* (Jes. 64:6). Siksi he eivät myöskään voi tunnustaa: *»Hän pukee minun ylleni autuuden vaatteet ja verhoaa minut vanhurskauden viitalla»* (Jes. 61:10).

Kuinka vaikeaa onkaan näiden, jotka ovat rikkaita omassa hurskaudessaan, päästä sisälle Jumalan valtakuntaan! He eivät tunne syn-

tejä eivätkä kärsi lain nuhdetta ja tuomiota. He eivät usko Jumalan sanaa todella Jumalan sanaksi ja sellittävät sen oman ymmärryksensä mukaan. He ovat mitä suurimpina esteinä Jumalan työlle. *”Itse te ette mene sisälle, ettekä salli sinne menevienkään mennä sisään.”* (Matt. 23:13). He vastustavat armon oppia, pelastusta uskon kautta ristiinnaulittuun Kristukseen, ilman lain töitä. He väärentävät Jumalan sanan oppia ja saattavat toisia samaan mieleen. *”Voi teitä, kirjanopineet ja fariseukset, te tekopyhät, kun kierrätte meret ja mantereet tehdäksenne yhden käännynnäisen. Kun joku on siksi tullut, teette hänestä helvetin lapsen, kaksi kertaa itseänne pahemman.”* (Matt. 23:15).

Nämä Herran työn hidastajat ja estäjät ovat kristikunnan keskellä, jopa johtavissa asemissa. Sana ristiä on heille hullutusta. Raamattu on heille vanhentunut kirja ja sen opit muinaistaruja. *»Voi teitä, te sokeat taluttajat!«* Jumalan työ ei voi teissä tapahtua ja te estätte sen tapahtuvan niin monessa kuin mahdollista. Jumala puhuttelee sinua, kuulijani, tänä päivänä sanoen: *»Poikani, tyttäreni, mene tänään tekemään työtä minun viinimäkeen.»* Älä ole esteenä Herran työlle itsessäsi äläkä lähimmäisessäsi. Hän puhuttelee sinua lapsenaan, sillä hän on sinut kalliisti lunastanut ja on kasteessa saattanut sinut lapsen asemaan. Käytä lapsenoikeuttasi, ota vastaan lahjavanhurska-

us Kristuksen ansiossa. Ja tänään, nyt, mene todella tekemään työtä Kristuksen seurakunnassa. Älä hidastele, vaan kiiruhda! Älä estele, vaan edistä Herran työtä!

*»Aamun tullen työhön riennä,
Herran puoleen kääntyen!
Voimaa hanki, vaivas liennä
eessä armoistuimen!
Ahkerasti, innokkaasti
poimi ennen ehtoota!«*
Aamen.

*Gustaf A Aho
Elämän veden virtoja*

Kristittyjen yhteys

"Sillä missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä olen heidän keskellään."
(Matt. 18:20)

Kahdella ja kolmella tekstiyhteyden mukaan ei ymmärretä ketään muita kuin veljiä, tosi uskovia eli oikeita kristittyjä. Ensimmäinen seikka, mikä kuuluu kristilliseen yhteyteen on se, että ne, jotka harjoittavat keskinäistä yhteyttä, ovat tosi kristittyjä. Niin välttämätöntä kuin onkin siunaukselliseen yhteyteen, että ne, jotka harjoittavat siinä kanssakäymistä, ovat tosi kristittyjä, siihen ei kuitenkaan vaadita, että he kaikki ovat uskossa vahvoja, rakkauksessa ja pyhityksessä edistyneitä ja erityisesti tiedossa rikkaita kristittyjä. Ei, vaan jos he ovat vain elävässä uskossa Herraan Jeesukseen Kristukseen, se riittää, vaikka heillä olisikin vielä monia suuria heikkouksia ja raihnaisuutta itsessään.

Kuitenkin tekstimme mukaan kristilliseen yhteyteen kuuluu ennen kaikkea se, että se tapahtuu oikealla tavalla, nimittäin Jeesuksen nimessä. Herra näet sanoo: "Missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimeeni."

Milloin nyt kristityt ovat kokoontuneina Jeesuksen nimessä? Tämä ei tapahdu vain silloin, kun kristityt julkisessa tai yksityisessä jumalanpalveluksessa kuulevat yhteisesti Jumalan sanaa tai sitä lukevat, viettävät yhdessä ehtoollista, yhdessä rukoilevat ja laulavat ja kun he tulevat yhteen neuvottelemaan autuuden ja Jumalan valtakunnan asioista. Se tapahtuu myös silloin, kun kristitty tulee tapamaan toista kristittyä sen tähden, että tämä on kristitty ja koska hän on hänelle kristittynä sydämellisen rakas. Hän on osoittanut hänelle veljenä Kristuksessa rakkautta tai saanut häneltä siunausta ja haluaa hänen kanssaan iloita tai surra.

Epäilemättä kristityt, jotka harjoittavat yhteyttä Jeesuksen nimessä, käyttävät hyväkseen tilaisuuden puhua yhdessä jumalallisista asioista, Jumalan sanan opista, sydämensä kokemuksista, ajan merkeistä ja Jumalan valtakunnan tapahtumista. He haluavat keskenään opettaa, kehottaa, varoittaa, ojentaa ja lohduttaa toisiaan. Kuitenkaan ei pidä luulla, etteivät kristityt olisi lainkaan Jeesuksen nimessä, kun he puhuvat ainoastaan maallisista asioista keskenään, kun he vain yhdessä syövät ja juovat, virkistävät

päivän kuormasta ja helteestä ja vaihtavat keskenään iloisia kuulumisia. Ei, vaikka kristityt olisivat yhdessä ilman, että he olisivat sopineet jumalisista harjoituksista, jos vain Jumalan sana ja jumalanpelko vartioi heidän käytöstään ja rakkaus Kristukseen sekä veljiin ja sisariin hallitsee heidän sydäntään ja kieltään, niin heidän yhteytensä on todella kristillistä. Sama on asia, jos heidän puheensa, vaikka ne koskisivat vain ajallisia asioita, ovat suloisia ja suolalla höystettyjä, kuten apostoli haluaa. Sitä vastoin hurskasteleva, hengellinen puhe ilman elävästi uskovaa, siihen yhtyvää sydäntä on Jumalan edessä vain teeskentelyä ja kauhistus.

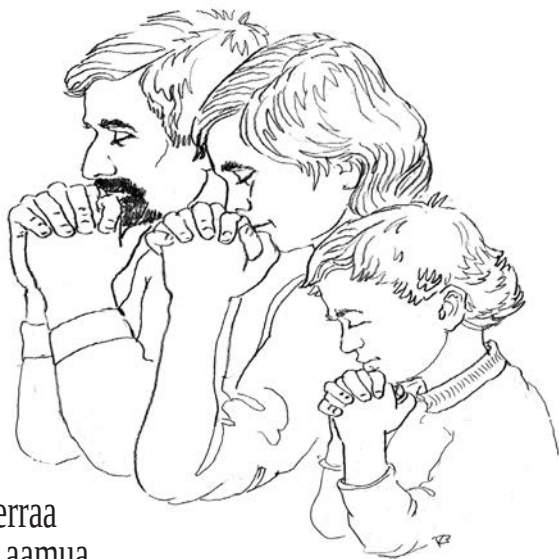
Herra Kristus sanoo: ”Missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä olen heidän keskellään.” Tästä näemme ensiksikin sen, että kristillisen yhteyden siunaus on yhtä varma ja niin kumoamattoman varma kuin on Jumalan sana, sillä se lepää selvällä ja kirkkaalla Jumalan sanan lupa-uksella. Koska Herra Kristus on lausunut nuo sanat, niin yksikään kristitty ei voi sanoa: ”Minä pidän parempana olla yksin, miksi minun tulee olla yhteydessä toisiin. En kuitenkaan saa siitä mitään hyötyä enkä siunausta, vaan vain vahinkoa. Joka haluaisi niin puhua, hän vastustaisi sillä Kristusta ja siten epäilisi hänen uskollisuuttaan ja totuudellisuuttaan, jopa hän tekisi Kristuksesta valehtelijan.

Mutta mikä nyt on se siunaus, jonka Kristus on luvannut. Hän sanoo: ”Siinä olen heidän keskellään.” Kuka voisi näyttää kristillisen yhteyden siunauksen suuruuden ja ihanuuden? Se on sanoinkuvaamaton! Sillä voiko edes ajatella suurempaa siunausta kuin tämä, että Kristus haluaa olla kristittyjen keskellä niin usein, kuin he kokoontuvat hänen nimesseen, olkoonpa heitä vain kaksi tai kolme? Tai voisiko Kristus tosin ”tulla” kokoontuneitten kristittyjen joukkoon, mutta tyhjin käsin ja olla jakamatta armonsa lahjoja? Ei, vaan yhtä vähän kuin valoa voisi olla jossakin sen valaisematta, tulta sen lämmittämättä ja kastetta ja sadetta ilman, että se kostuttaisi maan, yhtä vähän on mahdollista, että Kristus tulisi omiensa luo heitä siunaamatta.

Oppikaamme siis tuntemaan sydämellisesti kiittäen tämä hyvä työ, että voimme harjoittaa kristillistä yhteyttä! Käyttäkäämme myös tätä hyvää työtä oikein ahkerasti! Ennen kaikkea rukoilkaamme Herraa Jumalaa ja pyrkikäämme toden teolla siihen, ettemme tule ainoastaan ahkerasti koolle, vaan että tulemme koolle aina Jeesuksen nimessä. Pyrkikäämme siihen, ettei toinen loukkaisi toista puheellaan ja käytöksellään, vaan olisi hänelle päinvastoin rakentava ja herättävä.

Jeesus, tule keskellemme siunauksellasi. Aamen

*C.F.W. Walther
Kotihartaus*

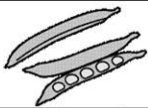

Minun sieluni odottaa Herraa
hartaammin kuin vartijat aamua.
(Ps. 130:69)

Sieluni tila ja elämä on ainoastaan Herran odottamista. Tällä Daavid tarkoittaa vakavaa ja alituista odottamista, jolloin sielu ei tunne mitään muuta kuin odottamista. On kuin hän mielisi sanoa: ”Jos olet alkanut odottaa Herraa, niin älä herkeä; anna ehtoon ja yön kulua, mutta pysy sinä samassa odottamisessasi, kunnes jälleen aamu koittaa. Uusi ihminen, jonka elämään juuri Herran odottaminen kuluu, ei ole lakkaava, käyköönpä ulkonaiselle ihmiselle kuinka hyvänsä”. On tosin sellaisia, jotka tahtovat määrätä Jumalalle ajan, keinon ja mitan, jopa ikään kuin itse ehdotella hänelle, millä tavoin he tahtovat tulla autetuiksi; mutta kun niin ei heille tapahdukaan, he päätyvät toivottomiksi ja etsivät apua muualta. Sellaiset eivät odota Herraa, hänen täytyy heitä odottaa ja heti olla valmis auttamaan heitä juuri heidän määräämällään tavalla. Ne sitä vastoin, jotka odottavat Herraa, rukoilevat armoa, jättäen vapaasti Jumalan tahdon varaan **milloin, kuinka, missä ja minkä kautta** hän tahtoo auttaa. Apua eivät epäile, mutta he odottavat sitä, määräämättä sille mitään muotoa, vaikka se kauankin viipyisi. Siltä taas, joka määrää avulle muodon, se jää saamatta, hän kun ei odota Jumalan neuvoa, tahtoa ja viipymistä.

Martti Luther – Manna Jumalan lapsille

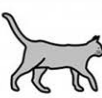
Ratkaise lause!

			5				5
1	2	3		1	2	3	

			5				5
1	2	3		1	2	4	

		5			5
1	4		2	3	

		5			5
1	2		1	2	

			6				5				5
1	2	6		1	2	3		4	5		

		5
4	5	

			6				4				6				5				5
1	2	3		3	4		2	3	5		1	2		1	2	3			

		5					7
1	2		1	2	7		

		5
4	5	

Ratkaise lause.

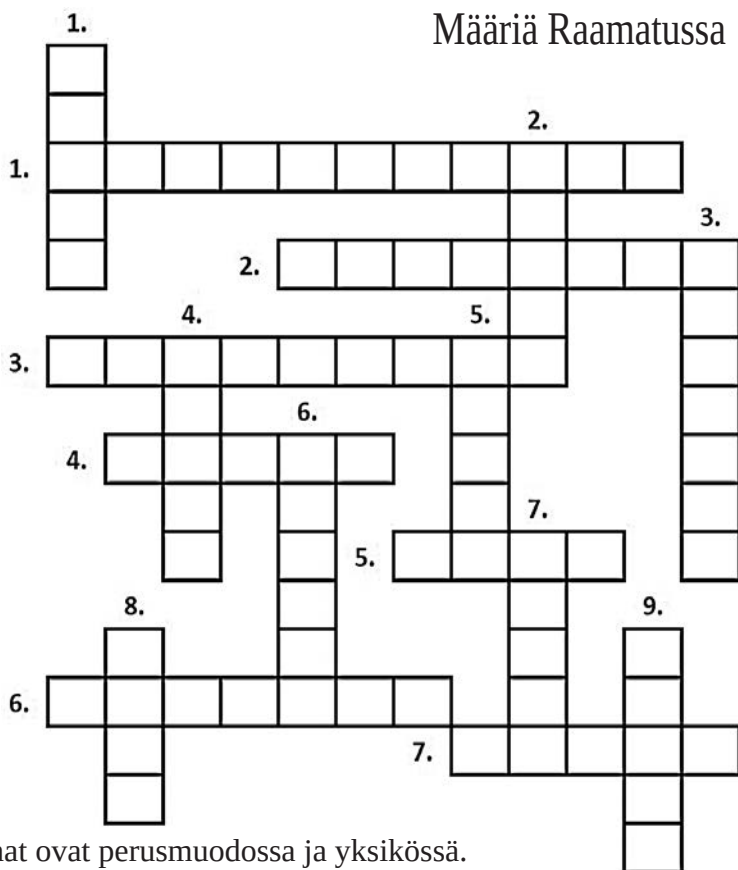
Vihjesanan pituus

Monesko kirjain otetaan

Vastaus: Sananl. 15:3

			5				6
K=P				U=O			
1	2	3		2	5	6	

Määriä Raamatussa

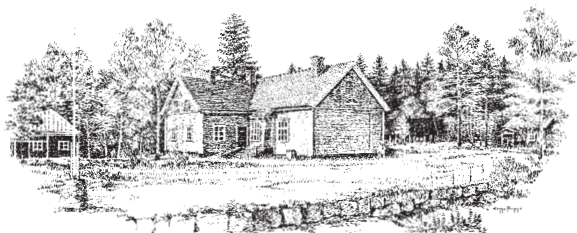
Sanat ovat perusmuodossa ja yksikössä.

Pystyyn:

- 1 Israelilaiset söivät mannaa 40
- 2 Jaakobilla oli 12
- 3 Vertauksessa oli 10
- 4 Pääsiäisen ja helatorstain välissä on 40
- 5 Lasarus oli siinä 4 päivää
- 6 On vain 1 ainoa
- 7 Pojalla oli eväänä 5
- 8 Halvaantunutta kantoi 4
- 9 Se lauloi 2 kertaa

Vaakaan:

- 1 Jeesuksella oli 12
- 2 Se kesti 6 päivää
- 3 Juudas sai 30
- 4 Raamatussa niitä on 66
- 5 Pojalla oli eväänä 2
- 6 Egyptiläiset kokivat 10 kovaa
- 7 Jumala antoi Moosekselle 10

Leiritoimintaa ja esirippikoulu Siitamajalla

Lasten- ja aikuistenleiri sekä esirippikoulu pidettiin ke 7. - su 11.7.2021. Leirin johtajana toimi pastori Markku Särelä. Teema oli Jumalan kymmenen käskyä. Opetusta varten leiriläiset jaettiin ikäryhmiin. Leiriin osallistujia oli kaikkiaan 60 henkilöä - päivittäinen leirivahvuus oli 40-50. Saimme kokea kesän hellettä ja myös ukkonen vieraili. Uintipaikalla vesi oli lämmintä ja sisällä paksujen hirsiseinien sisällä sopivan viileää.

KASTETTU

Jumalan lapseksi ja taivaan valtakunnan perilliseksi on pyhässä kasteessa otettu: 25.6.2021 Tampereen Tunnustukselliseen Luterilaiseen Seurakuntaan kastettu Vivian Hoa Lê Trân.

4.7.2021 Helsingin Tunnustukselliseen Luterilaiseen Seurakuntaan kastettu Viljami Mikael Aarre Särelä.

Kasteet toimitti pastori Markku Särelä.

"Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällemme pukeneet". (Gal. 3:26-27)

Tervetuloa kuuntelemaan ajankohtaisia saarnoja!

<http://www.luterilainen.com/fi/kuuntele>

11.7.	Jumalalla on aika sinulle juuri nyt	Hepr. 3:12-19
26.6.21	Ihmisen järkyttävä piirre, Kristuksen käsittämätön armo,	Joh. 8:1-11
13.6.21	Herra itse on lampaittensa paimen,	Hes. 34:11
20.6.21	Kenelle Herra ei lue syntiä,	Room. 4:1-8
23.5.21	Jumalan suuri rakkaus,	Joh. 3:16-21
16.5.21	Iankaikkinen ylipappi.	Hepr. 7:19-28
13.5.21	Kristus on valmiina tulemaan tuomiolle,	Ef. 4:7-13
9.5.21	Usko, järki ja tunteet,	1 Moos. 3:8
2.5.21	Isä, varjele ristinalainen kirkkosi pahasta,	Joh. 17:11-17
25.4.21	Uskovien elävä toivo,	1 Piet. 1:3-8
18.4.21	Seurakunnan paimenelle eli pastorille,	1 Piet. 5:1-4
11.4.21	Sovituksen virka	2 Kor. 5:15-21
5.4.21	Evankeliumi tulee saarnata kaikille	1 Kor. 15:12-21
2.4.21	Se on täytetty	Joh. 19:16-30

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Jumalanpalvelus- ja hartaustoiminta jatkuu myös verkkosivujemme kautta. Valittavana on kokonaisia jumalanpalveluksia virsineen ja rukouksineen, kuunneltavia hartauksia ja opetuksia sekä lapsille värikkäitä pyhäkoulukertomuksia.

Etsimme nuoria miehiä ja varttuneempiakin, jotka ovat halukkaita pyhään saarnavirkaan

Kirkkomme on joutunut pastoripulaan.

Etsimme nuoria miehiä ja jo varttuneitakin, jotka tuntevat sydämessään kutsumusta ja kiinnostusta pyhään saarnavirkaan. Pääasia on, että heillä on halu toimia sielujen pelastamiseksi ja että heillä on kiinnostus Jumalan sanaan ja luterilaiseen oppiin. Kirkkomme antaa heille opetusta ja käytännön harjoitusta, jonka jälkeen heitä voitaisiin esittää seurakunnille kutsuttaviksi pastorin virkaan.

Jos tunnet sydämessäsi, että Jumala vetää sinua pastorin elinikäiseen kutsumukseen, ota yhteyttä pastori Markku Särelään. Hänen yhteystietonsa:

markku.sarela@kolumbus.fi. Puhelin 040-5200579.

Raamattu sanoo: *"Varma on tämä sana: jos joku pyrkii kaitsijan virkaan, hän haluaa jaloön toimeen."* (1 Tim. 3:1)

STLK

Toimintatietoja

Helsinki jumalanpalvelus ja HPE, su 1.8. ja 5.9. klo 11.00

Siitama jumalanpalvelukset, 8.8. ja 12.9. klo 11.00 Näinä kertoina on pastori Särelä ja HPE. Muina sunnuntaipäivinä kuuntelemme nauhan.

Jäseniä, jotka asuvat muilla paikkakunnilla pyydetään olemaan tilaisuudesta oma-aloitteisesti yhteydessä past. Särelään tai tulemaan niille paikkakunnille,

joilla on toimintaa. Puhelin ja sähköpostiosoite on alla olevassa ruudussa.

Pastori Markku Särelä
Saarenvainionkatu 3 B 12
33710 Tampere
puhelin 040 5200 579
markku.sarela@kolumbus.fi

www.luterilainen.com

www.pyhäkoulu.fi

Sisällys:

Lumivalkeaksi, Martti Luther.....	122
Et ole yksin.....	123
Luther ja evankeliumi 11	124
Johannes Kastaja suuruuden esikuvana suhteessaan Kristukseen; se ilmenee hänen toiminnassaan, GAA.....	126
Isän tahto, Martti Luther.....	129
Johannes Kastajan syntymä ja pyhä kasteemme, MS.....	130
Katso Jumalan luomistekojä, MS.....	134
Luomispäivän pituus, KP.....	136
STLK:n 48. Kirkkokunnankokous, toimitus.....	138
Uskon ja opin yhteys, Oppiesitelmä, MS.....	139
Päätöshartaus kirkkokunnankokouksessa, MS.....	142
Oi herää sielu (runo) GAA.....	144
Vähän aikaa.....	145
Sovituksen virka, MS.....	146
Usko järki ja tunteet, MS.....	150
Herra siunaa, Sinikello.....	154
Jo joutui armas aika, RE.....	156
Älä hidasta Herran työtä, GAA.....	159
Kristittyjen yhteys; CFWW.....	161
PS.130:69, Martti Luther.....	163
Ratkaise lause, EV.....	164
Raamatturistikko, EV.....	165
Ajankohtaisia saarnoja www.luterilainen.com -sivuilla.....	166
Toimintatietoja.....	166-167
Kansi: Jeesuksen kaste, Kimmo Pälkkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2021: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Vastaava toimittaja Kimmo Pälkkö, kimmo.palikko@kp-art.fi.

Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälkkö.

Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus:

seppo.sarela@luterilainen.com, puh. 045-145 8600.

Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille no.: FI15 8000 1700 3033 09

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com